

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสถาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

ว้ายร้ายแห่งนครหลวง

ป. อินทรปาลิต

พ่อค้าหน้าเลือดทั้งหลายนั้นย่อมเป็นนักฉวยโอกาส พอสงครามเกาหลีเริ่มต้น บรรดาเครื่องอุปโภคบริโภคตลอดจนยารักษาโรคก็มีราคาสูงขึ้นทันที น้ำตาลทรายขาดตลาด น้ำมันก็ขึ้นราคาอีก 20 เปอร์เซ็นต์ สิ่งที่เป็นในการครองชีพถูกกักตุนบ้างแล้ว รัฐบาลมิได้นั่งนอนใจในเรื่องนี้ เชิญพ่อค้ามาประชุมขอร้องไม่ให้ขึ้นราคาสินค้า แต่พ่อค้าส่วนมากเป็นพ่อค้าหน้าโลहित จึงมีเล่ห์เหลี่ยมกลอุบายร้อยแปด

อย่างไรก็ตาม พ่อค้าที่ดีก็มีอยู่มาก เขาได้ช่วยเหลือในการครองชีพของประชาชน ไม่พยายามขูดเลือดขูดเนื้อ พ่อค้าที่ดีเหล่านี้แหละ ถูกพ่อค้าที่ชั่วทั้งหลายประกาศตนเป็นศัตรู และอาศัยกิมหงวนของเราเป็นศัตรูหมายเลข 1 ของพวกพ่อค้าหน้าเลือดเหล่านั้น

กิมหงวนได้ให้สัมภาษณ์กับผู้แทนหนังสือพิมพ์ “หลักเมือง” เมื่อวันพุธที่แล้วว่า เขาเป็นพ่อค้าไทยที่ยินดีจะช่วยเหลือการครองชีพของประชาชนให้ได้ซื้อสินค้าในราคาข่อมเยากว่าที่อื่นซึ่งเป็นสินค้าอย่างเดียวกัน ห้าง “ศิริลัษณ์พานิช” ไม่ใช่บริษัทหุ้นส่วนเขาเป็นเจ้าของ และผู้อำนวยการอย่างเด็ดขาด ดังนั้นเหตุผลในเรื่องสงครามเกาหลีไม่ได้ทำให้สินค้าของห้าง “ศิริลัษณ์พานิช” จำเป็นต้องขึ้นราคา ตรงกันข้าม กิมหงวนกลับตั้งลดราคาอย่างมโหฬาร และขอร้องให้นิกร การุณวงศ์เป็นผู้เขียนใบโฆษณาลดราคา ซึ่งอาศัยตั้งใจจะพิมพ์จำนวนแสนแจกจ่ายไปทั่วพระนครและธนบุรี

“ผมจะยืนหยัดสู้กับأيายพวกพ่อค้าหน้าเลือดทั้งหลายที่เป็นนักฉวยโอกาส” เสียหวงวนกล่าวกับ “พินิต” เขี้ยวข่าวของหนังสือพิมพ์ “หลักเมือง” “คุณเอาไปเขียนเถอะว่า ม้าแข่งคอก 4 สหายจะต้องสู้ทุกนัดไป ไม่มีการดัมย่ำประชาชนด้วยเล่ห์กระเท่ห์อันแสนระยำ”

เขี้ยวข่าวหัวเราะจนน้ำตาหยี

“อาเสี่ยที่รัก ผมมาสัมภาษณ์เรื่องกิจการค้าไม่ใช่เรื่องม้า”

กิมหงวนสะอื้น

“อ้าว.....ขอโทษทีครับ ง่า.....ว่ายังไงนะครับ”

“ผมอยากทราบว่ นอกจากการลดราคาสินค้าที่ห้างของคุณแล้ว อาเสี่ยมีนโยบายอื่น ๆ อีกไหม ที่จะช่วยเหลือประชาชนในด้านครองชีพ”

“มีซีครับ ผมบอกคุณให้ก็ได้ แต่ว่าคุณต้องเอารูปผมลงหน้าปกให้เด่นหน่อยนะ ครับ และที่คุณต้องรับรองว่าคุณจะไม่ก๊ิบ...ก๊ิบผม”

เหยี่ยวข่าวหัวเราะชอบใจ

“หนังสือพิมพ์ของเราเป็นปากเสียงของประชาชน และสังคม หรือข้าราชการที่ ทูจริตคิดมิชอบ”

อาเลี่ยว่า “ผมมีนโยบายไว้แล้ว พวกเพื่อน ๆ พ่อค้าของผมจะได้ร่วมมือกันช่วย การครองชีพของประชาชน ผมจะเรียนให้คุณทราบ คุณจดลงไปได้ ขณะนี้ผมได้ส่งลดราคาสินค้า ที่ห้างผมลง 25 เปอร์เซ็นต์ แล้วห้างศิริลย์พานิชเป็นห้างใหญ่มีสินค้าสารพัด เป็นดีพาร์ทเมนท์ สโตร์ที่มีสินค้ามากกว่าห้างร้านอื่น ๆ ประชาชนจะเอาอะไรไม่ต้องไปเที่ยวเดินหา ตรงไปที่ห้างผม เป็นใช้ได้ ง่าย.....ผมตั้งกล้องถ่ายรูปมาใหม่เที่ยวแมล์นี้เอง เป็นกล้องที่ดีที่สุด และทันสมัยที่สุด ของอเมริกา ถ่ายตอนเช้ามืดได้ดีมาก กลางวันแดดคล้ำก็ถ่ายได้ทั้งนั้น ถ้าคุณต้องการผมลดให้เป็น พิเศษเพียง 5,000 บาท ลองเอาไปใช้ดูสักกล้องดีไหมครับ ผมให้เด็กไปส่งถึงสำนักงานของคุณเลย”

เหยี่ยวข่าวทำหน้าที่ชอบกล

“ง่า...ผมมาขอสัมภาษณ์ครับอาเลี่ย ไม่ได้มาขอซื้อกล้อง”

“อ้อ...อ้ายผมก็สวดเรื่อยเปื่อย ตามวิสัยพ่อค้า เราพูดกันให้เข้าประเด็นนะครับ”

อาเลี่ยเลื่อนกระป๋องบุหรี่ให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์แล้วกล่าวต่อไป “เพื่อนร่วมชีวิตของผม และญาติ ผู้ใหญ่ของผมต่างพร้อมแล้วที่จะร่วมมือกับผมช่วยเหลือคนจน เจ้าคุณอาของผมคือพระยาปัจฉินิก พินาศ ท่านมีอาชีพในทางรับจ้างองให้กู้ยืมเงิน ท่านได้สั่งให้สำนักงานผลประโยชน์ของท่านคิด ผลประโยชน์ดอกเบี้ยเงินกู้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ไม่ให้ขูดเลือดขูดเนื้อผู้กู้ การรับจ้างองตึกแถว บ้านเช่าของท่านก็ไม่มีกรเรียกเป๊ะเจี๊ยะอย่างหน้าด้าน ๆ ที่เขาทำกัน อยู่ ๆ ก็เรียกเอาห้องละ 2,000 รวด ถ้าไม่ให้ก็ขู่ว่าจะรื้อบ้าน ไม่ต่อสัญญาให้บ้าง วิธีนี้คุณอาของผมไม่ทำเป็นอันขาด”

เหยี่ยวข่าวจดชื่อทแฮนด์ลงไปในสมุดโน้ตของเขา

“ผมรู้สึกชื่นชมมากครับอาเลี่ย ที่คุณอาของคุณทำได้เช่นนี้”

กิมหงวนยิ้มเป็น

“คุณช่วยประกาศให้ประชาชนทราบด้วย นอกจากห้าง “ศิริลย์พานิช” ของผมมี เจตนาช่วยการครองชีพของราษฎรแล้ว ห้าง “พัชรภรณ์” ที่บางรักซึ่งเป็นของเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และพล พัทธภรณ์เพื่อนรักของผมเป็นผู้อำนวยการที่ส่งลดราคาสินค้าทุกชนิดลง 25 เปอร์เซ็นต์ เช่นเดียวกัน นอกจากนี้บริษัทธรมล “พัชรภรณ์” ซึ่งมีสายการเดินทางไกลที่สุด ก็ได้ลดราคา ค่าโดยสาร 15 เปอร์เซ็นต์ ภัคชูสามเณรฟรี คนท้องลูกที่อยู่ในท้องไม่ต้องเสียค่าโดยสาร นักเลงใน เครื่องแบบถ้ามีหลาว หรือมีดอยู่ในมือก็ให้ฟรีเหมือนกัน ระหว่างนี้ผมกำลังชักชวนเพื่อนพ่อค้า ของผมให้ร่วมมือกันช่วยเหลือประชาชน”

เหยี่ยวข่าวจดคำสัมภาษณ์ลงในสมุดโน้ต และสนทนากับเลี่ยหงวนอีกสักครู่เขาก็
ลากลับ รับรองว่าจะนำคำสัมภาษณ์ลงในฉบับวันพรุ่งนี้ พร้อมด้วยรูปถ่ายของกิมหงวน

อาเสี่ยออกมาส่งเหยี่ยวข่าวที่หน้าตึก “พัชรภรณ์” ยืนมองดูจนกระทั่งผู้แทน
หนังสือพิมพ์นั่งรถแวนคาร์ค้อออกไป แล้วเขาก็กลับเข้าไปในห้องโถงพบเจ้าแห้วพอดี

“เฮ้ย..... ไปไหนกันหมดวะ” เขาหมายถึงเพื่อนเกลอของเขา

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“แน่เหลือเกินครับอาเสี่ย เข้าที่ไหนแต่กที่นั่นมันก็ต้อง ข.ไข่ เบอร์ 2”

เลี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“โธ่..... อ้ายหอก คลั่งหวยอีกแล้ว ข้าถามว่าอ้าย 3 คนนั่นมันอยู่ไหนไม่ได้ถามว่า
ขุนบาลเขาไปว่าอย่างไร”

เจ้าแห้วหยุดยิ้มทันที

“รับประทานอยู่ในห้องวิทยาศาสตร์ครับ”

“เดี๋ยวก่อน มึงจะรีบไปไหนวะ”

เจ้าแห้วมองดูนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ แล้วตอบอ้อมแอ้ม

“รับประทานออกไปร้านเจ๊กเต็งประเดี๋ยวกครับ เกือบเที่ยงแล้วรับประทานเดี๋ย
ไม่ทัน”

กิมหงวนจู้ยปาก ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“ระวังให้ดี ข้าจะฟ้องคุณอาหญิงให้ถลกหลังแก ท่านห้ามแล้วไม่ใช่หรือว่าไม่ให้
เล่นหวย”

เจ้าแห้วมองซ้ายมองขวา

“รับประทานอย่าเอ็ดไปซีครับ ท่านได้ยินเข้าก็รีบประทานหวยลงหลังเท่านั้น”

เจ้าแห้วพูดเกือบเป็นเสียงกระซิบ รีบเดินออกไปจากห้องโถง ในมือขวากำธนบัตรไว้ขยำหนึ่งซึ่ง
พวกคนใช้ชายหญิงฝากเจ้าแห้วแทงหวย

อาเสี่ยผิวปากเบา ๆ เดินออกมาทางหลังตึกผ่านเฉลียงตรงไปที่ห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม เขาได้ยินเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังออกมาจากห้อง เลี่ยหงวน
ถือวิสาสะหมุนลูกบิดเปิดประตูกระจกฝ้าเดินเข้ามาในห้อง แล้วเขาก็แลเห็นท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ก
ดร.ดิเรกกับพล, นิกรนั่งรวมกลุ่มสนทนากันอยู่ ในมือของพลมีกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งเป็นร่าง
โฆษณาสินค้าของห้างศิริลัยซ์พานิช เขียนโดยนิกร

“อ้อ เขียนเสร็จแล้วรี” กิมหงวนถามนิกรด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

กระดิ่งทองพังกหน้า

“เรียบร้อยแล้ว กันพยายามใช้สำนวนสวิงทันสมัย ใครอ่านโฆษณานี้ จะต้องไป
ซื้อของที่ห้างของแกทันที”

พลหัวเราะก๊าก

“นั่งลงซี อ้ายเสี่ย กันจะอ่านให้แกฟัง หมอมันบอกว่าเหมือนโฆษณาี่แก แต่กันเห็นว่าเข้าทีมาก”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กันขอเตือนแกด้วยความหวังดี” เขาพูดกับเสี่ยหงวน “ถ้าแกยังสบายคืออยู่ก็ไม่ควรจะลงพิมพ์โฆษณาฉบับนี้”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเคื่อง ๆ

“หนอย คุณถูกภูมิกันหรือวะ ชั้นนี้แล้วโว้ย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะหึ ๆ พยักหน้ากับดิเรกลูกเขยที่รักของท่าน

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะวะ ดิเรก”

อเสี่ยทรุดตัวลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วพูดกับนายพัชรภรณ์

“อ่านให้กันฟังหน่อยซิพล”

“อ่านทั้งฉบับระอะ”

“อือ”

พลกลืนหัวเราะแทบแยะ เริ่มอ่านร่างโฆษณาซึ่งเขียนโดยนายการุณวงศ์เพื่อนเกลอของเขา

“ไซโย....วันโลกแตก.....ไซโย.....ขายแบบเอามีดอีโต้หั้น.....ห้างศิวิลซ์พานิช ทรนงสินดี กล้าลดราคาเขี่ยพ่อค้าหน้าเลือดให้ได้ฮาย เพื่อช่วยเหลือคุณย่าคุณยาย พ่อแม่พระเดช พระคุณทั้งหลาย ได้ซื้อของถูกเหมือนได้เปล่า ไซโย”

กิมหงวนโบกมือให้พลหยุดอ่าน แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่มองดูหน้านายจอมทะเล้น

“ไ้ไม่มีไซโยมากเหลือเกินโว้ย”

“อ้าว” นิกรอุทาน “คำว่าไซโยหมายถึงชัยชนะห้างของแกต้องชนะพวกพ่อค้าหน้าเลือด”

คราวนี้เสี่ยหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“เออ....ดีโว้ย อ่านต่อไปพล”

พลอ่านพลางหัวเราะพลาง

“เรา.....พ่อค้าไทยใจป้ำ ตั้งสินค้าโดยตรงจากต่างประเทศหวังกำไรเพียงเล็กน้อย ไซโย.....มีห้างไหนกล้าทำได้บ้าง บัดนี้เรลดราคาสินค้าทุกชนิดลงอีก 25 เปอร์เซ็นต์ เหตุผลของสงครามเกาหลีที่พ่อค้าขึ้นราคาสินค้านั้นโกหกต่อแหล พ่อแม่พระเดชพระคุณอย่าเชื่อเส้นทางลำเลียงสินค้า ยังอยู่ในกำมือของอังกฤษอเมริกา เราขายแบบทลายโลก รุสต้ออกันครั้ง

ใหญ่ ทั้งลดทั้งแถม ไม่ซื้อก็ชมได้หยิบได้ พนักงานของห้างทุกคน ยินดีให้ความสะดวกแก่พ่อแม่
พระเดชพระคุณทั้งหลายเสมอ ไทย...ต้องอุดหนุนไทย ไชโย”

อาเสี่ยถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ตัดคำว่าไชโยออกเสียบ้างเถอะวะ รู้สึกว่ามันโอเวอร์ไปหน่อย อ่านต่อไป

ไวยพล”

พลอ่านรายการสินค้าต่อไป

“เครื่องสุขภัณฑ์ทันสมัย มิให้ท่านเลือกงาม ๆ หม้อซักโครกอย่างดีขายแบบทลาย
โลก ชุดละ 350 บาทแถมกระดาดชำระ 2 ม้วน อ่างล้างหน้าเคลือบของเซคโกสโลวาเกียขายถูก
อย่างไม่น่าเชื่อ พัดลมตั้งพัดลมแขวน เตารีดไฟฟ้า เครื่องหุงต้มไฟฟ้าทันสมัยที่สุด ขายอย่างยอม
ลุ่มจม ลด 25 เปอร์เซ็นต์รวด ผู้เขียนขนาด 4 คิวขึ้นไป ขายคิวละ 230 บาท ไม่มีที่ไหนกล้าขายถูก
อย่างนี้ แผนกเครื่องยนต์สำหรับเกษตรกรรมมีครบถ้วน เครื่องสีข้าวปริมาณ สีข้าวเปลือกให้เป็น
ข้าวสาร และกลายเป็นปลายข้าวเครื่องละ 50 บาทเท่านั้น ชื่อ 5 เครื่องแถม 1 เครื่อง ไชโย.....ขอ
กระซิบบอกท่านหญิงเป็นความลับ รักเร็วท่าน همینใหม่ ถ้า همینใช้ “แอนตี้มูลเต่า” หลอดละ 2
บาทเท่านั้น ชื่อ 2 หลอดแถมยาอุทัย 1 ขวด แก้วร้อนในกระหายน้ำ หยอดแก้ตาเจ็บตาแดงตาต้อ
ก็ได้”

“เดี๋ยว ๆ ๆ อย่าเพิ่งอ่าน” อาเสี่ยขัดขึ้น “อ้ายยาอุทัยนี่นะไม่มีแถมให้เขาหรอก
ไวยกร”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ปู่โธ่ เราก็คงไม่ไปยั้งจันชีวะ พอเขาขอแถมเราก็บอกว่าหมด”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ หัวเราะ

“เข้าที่เหมือนกัน” แล้วท่านก็พยักหน้ากับพล “อ่านต่อไปอ้ายหลานชาย โฆษณา
ฉบับนี้อ้างแล้วครีกครั้นดีมาก เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าอ้ายกรเป็นนักแอดเวอร์ไทส์ชั้นเยี่ยม”

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

“แหม.....เล่นขอกันซึ่ง ๆ หน้าอย่างนี้ ผมก็อายตายहां”

พลอ่านใบโฆษณาต่อไป

“เครื่องสำอางค์ชั้นนำจากฮอลลีวูดโดยตรงของบริษัท “แจ็กแฟคเตอร์” มีพร้อม
ลิปสติกสีด้า เขียว แดง เหลือง ม่วง มิให้เลือกทุกสีทางฮอลลีวูดเริ่มใช้ลิปสติกสีตามวันแล้ว เรา
ขายแท่งละ 2 บาทเท่านั้น ชื่อ 7 สีคิด 12 บาท แถมดินสอเขียนคิ้ว 1 แท่ง เขียนแล้วยักคิ้วได้คล่อง
เสื่อยกทรง เสื่อห่อทรง เสื่อหิ้วทรง และเสื่อรังทรงทำด้วยแพรอย่างดีมีทุกขนาด สวมแล้วคุณ
ผู้ชายรักบ้านเป็นสวรรค์ ยาหยอดตาให้ตาหวานจนมดขึ้น ผุ่นผัดหน้าชั้นเยี่ยมของโลก มีที่เราแห่ง
เดียว ครีมทาหน้า ครีมเรียกเนื้อ และละลายเนื้อหေးแก่ท่านหญิงอย่างยิ่ง เนื้อของท่านเกะกะมาก
เกินไปใช้ครีมทำให้แพบ 3 วันได้ผล เนื้อของท่านน้อยเกินไปใช้ครีม “หนุ่มชะงัก” เพียง 2 วัน

ท่านจะเปลืองใจตัวเอง เครื่องเมคอัพต่าง ๆ มีพร้อม ขนตาปลอม ใฝปลอม ผมปลอม หน้าอกปลอม หนาวปลอม หาได้ที่ห้างนี้แห่งเดียว เครื่องรัดทรงยกทรงใส่แล้วไม่อึดอัด ตะโพกกว้าง 2 ศอก สวมกางเกงรัดตะโพกของเราลดเหลือคืบเดียว ครีมทาแก้มอ่อนนุ่ม ครีมทาแก้มอ่อนกลายเป็นตุ๊กแก สักดาห์เดียวขาวผ่องเป็นเงาขี้ผึ้ง ไซโย....ท่านชายไม่ต้องน้อยใจ เสื้อเซ็กซี่งาม ๆ มีให้ท่านเลือกทุกสี ตัดเย็บโดยช่างชาวยุโรปแบบนอก คนแก่สวมแล้วเป็นหนุ่ม คนหนุ่มสวมแล้วกลายเป็นคนแก่.....”

“ว้า” กิมหงวนร้องลั่น “แล้วคนหนุ่มที่ไหนเขาจะซื้อเสื้อที่ห้างกันล่ะ ว๊วย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ยังงั้นตอนนี้ประเดี๋ยวแก่ใหม่”

นายพัชราภรณ์อ่านต่อไป

“กางเกงในแพรของท่านชายลวดลายต่าง ๆ ลายยักษ์ขี้ลิง ลายมังกรมอญ ลายอีแปะ ลายกัญเจจิ้น ลายกัญแจมือ เหมาะสำหรับท่านชายหนุ่มนอน กางเกงสำเร็จรูปทรงซิการ์ ทรงตอปิโค ทรงรัดกันขาบานแบบทหารอเมริกันตัวละ 12 บาทเท่านั้น ถูกเหมือนผ้าจิวรี่ หมวกสักหลาด ไหมปานามา หมวกกะโหล่ หมวกแก๊ปแบบพ.ศ. 2940 สั่งจากเมล็ดอากาศโดยตรง เสื้อฝนแพรบุชายอย่างดารารายานตร์ เสื้อฝนพลาสติกมีให้เลือกหลายแบบ เฉพาะเสื้อฝนชายหน้าห้างตัวละ 30 บาทถึง 100 บาท ขายหลังห้างกล่องละ 3 บาทรวด เวลาซื้อเพียงแต่ขยับตากับคนขายเป็น โอ.เค. ไม่ขายประเจิดประเจ้อเหมือนร้านแผงแถวตลาดบำเพ็ญบุญ เสื้อนอนของท่านชายท่านหญิง และท่านกะเทยสีต่าง ๆ งามหรู ใส่แล้วนอนสบาย เครื่องกีฬาหาซื้อที่ไหนไม่ได้ไปที่ห้าง คิวลิซซ์พานิช ฟุตบอล ที.อิมปรูฟ รักบี้ แรกเกตเทนนิส แบดมินตันชิงด้วยเอ็นอิปโปโปแตมัส ทนฝน ทนน้ำ ทนไฟ ใช้ปั๊งข้าวเกรียบได้ดี เนตแบดมินตันชาวประมงนอร์เวย์เลิกเล่นแล้วใช้เป็นแหทอดปลาได้ สะเก็ดสำหรับคุณหนุ่ม ๆ คุณสาว ๆ ยี่ห้อ “ซอนญาเฮนนี่” ใส่แล้วไม่ต้องกลัวหกล้ม ปากแตก ใช้ตีกอล์ฟตีก็ใช้ได้ เวลาท่านตีลูกฝึกเกิดโมโหใช้ฟาดกระบาลเด็กถือถุงกอล์ฟก็ใช้ได้ ไม้โปโล โครเก้ เบสบอลมีพร้อม เบ็ดตกปลา “เบ้มบูรอด” สั่งจากอังกฤษ สายยาว 50 เมตร ตกได้ตั้งแต่ปลาจลามจนกระทั่งปลาเข็ม ขายอย่างขอมลุ่มจมน้ำละ 1 บาทรวด แลมใส่เดือนเป็น ๆ 1 กล่อง เหมาะสำหรับฝึกให้ลูกหลานของท่านทำบาป”

“เฮ้” กิมหงวนร้องลั่น “หัดทำบาปตัดเอาออกไว้อ บอกรังนี้ใครเขาจะซื้อต้องบอกว่าเป็นกีฬา”

นิกรยิ้ม

“ประเดี๋ยวกันแก่ให้ใหม่”

พลอ่านต่อไป

“เครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ คุณภาพสูงราคาเยาว์ ยาสิฟีนคันฟีเคนท์ลดเหลือ หลอดละ 50 สตางค์ ราคาเดิม 8 บาท คิวลิซซ์พานิชขอมลุ่มจมน้ำเพื่อพี่น้องร่วมชาติในคราวนี้ สนุ่

หอม “ฮิสทีเรีย” ก้อนละ 20 สตางค์ แกรมไม้จิ้มฟันใช้แล้ว 1 กล่อง เครื่องขีดไฟเบนซินแบบใหม่
เยี่ยมของบริษัท “ขอมสัน” แบบทันสมัย ไม่ต้องใช้มือขีดเพียงแต่ท่านกระแอมเบา ๆ ดิคไฟเลย
ขายรูดต้อครั้งใหญ่อันละ 1 บาท 50 สตางค์รวด ซื่อซื่อเป็นหมคนแน่ นอกจากนี้ยังมีสินค้าเครื่อง
กระป๋อง ดับห่านกระป๋อง ดับข้างกระป๋อง ไล่กรอกเยอรมัน ไล่กรอกกรีตเซีย ซอสบิสกิต
เบคอนแฮม ไว้รับรองท่านโดยไม่ต้องเสียเวลาไปหาซื้อที่อื่น ไชโย.....คุณนักมวยชั้นดีทั้งหลาย
จักรยานยนต์แบบสปอร์ตที่สุด และใหม่ที่สุดตกมาถึงเมื่อต้นเดือนนี้เพียง 10 คันเท่านั้น ก่อนที่ท่าน
ขึ้นชกควรมาลองจับจีดู เครื่องขมวดยมีพร้อม เชือกกระโดด กระสอบทราย นวมฝึกซ้อม
แองเกิล และนิแคป ไล่แล้วตะคล่องขึ้นอีก สินค้าเครื่องเขียนมีอยู่มาก กระดาษเขียนจดหมาย
อย่างที 1 เขียนส่งไปถึงผู้หญิงคนไหนเห็นกระดาษหล่อนจะนึกรักทันที ปากกาหมึกซึมชั้นเยี่ยมมีที่
ห้างเราแห่งเดียว อยากรเป็นนักประพันธ์ชื่อปากกาหมึกซึมยี่ห้อ “เชคสเปียร์คือ” แต่งหนังสือได้เลย
โดยไม่ต้องมีอาจารย์ นักแข่งโปรมมาชมเสื่อฮาไวลวดลายต่าง ๆ ทำแขนกว้างเป็นพิเศษ นอกจาก
สรรพสินค้าต่าง ๆ ที่เสนอมานี้ ถ้าพ่อแม่พระเดชพระคุณ คุณป้า คุณน้า คุณยาย ต้องการรายการ
สินค้าต่าง ๆ โปรดให้คนไปปรับได้ที่ห้าง ไชโย...ศิริลยซ์พานิช ขายถูกตลอดกาล พ่อค้าไทยใจดี
ไม่ยอมขูดเลือดเนื้อเพื่อนร่วมชาติ ไชโย...ขอเชิญพระเดชพระคุณไปอุดหนุนสักครั้งแล้วตัดสินใจ
ข้าพเจ้า นายนิกร การุณวงศ์ เป็นผู้เรียบเรียงใบปลิวนี้ ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ 9809 ถนนพญาไท พระ
นคร รับซื้อที่ดิน รับจ้างอบบ้านเรือน และให้กู้ยืมเงิน”

กิมหงวนลิมตาโพลง

“เขียนลงไปทำไมวะ มันคนละเรื่อง ทำเป็นใบเชิญมิได้” กิมหงวนคุณิกร
“ไม่ต้องบอกเขาหรือกว่าแแก่เป็นผู้เรียบเรียง”

นิกรหัวเราะ

“นี่มันเป็นเพียงแต่ร่าง แก่ใจต่อเติมได้นี้หว่า”

เสี่ยหงวนรับใบโฆษณาจากพล แล้วกล่าวถามนายพัชรภรณ์

“เข้าทีดีแล้วไม่ใช่หรือพล”

พลอมยิ้ม

“อย่าให้กันออกความเห็นเลยวะ กันขอสงวนท่าทีไว้ ไม่อยากจะขัดใจกับ

อ้ายกร”

ดร.ดิเรกพุดเสริมจีน

“สำนวนมันเหมือนใบปลิวก็เก กันไม่เคยเห็นใครเขาใช้คำโฆษณาอย่างนี้เลย”

นิกรทำตาเขิวกับดิเรก

“แแก่เป็นหมอ เป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่ นักการค้า ไม่รู้จักอะไร การเขียน

โฆษณาการค้าเราก็จะต้องใช้ค่าง่าย ๆ อ่านแล้วไม่ต้องคิดให้ปวดหัวของกันตาสีตาสาก็อ่านเข้าใจ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะ กล่าวถามกิมหงวน

“เป็นอันว่า แกจะพิมพ์ใบโฆษณาที่อายกรรมันร่างให้นี้”

“ครับ ผมจะพิมพ์สัก 20,000 ฉบับ พิมพ์สอดสีให้งามหรูไปเลย”

“เอา...ตามใจ ได้สนุกกันใหญ่ล่ะวะ”

นิกรกล่าวถามพล

“แล้วห้างพัชรภรณ์ของแกว่ายังไง กันจะช่วยร่างใบโฆษณาให้ จะให้กันเขียนแบบโฆษณาแบบไหนได้ทั้งนั้น”

พลกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ต้อง ถ้าปากนักกันเขียนเองดีกว่า เดียวจะไปแย่งลูกค้าอายหงวน กันเขียนตามความรู้ความสามารถของกันก็แล้วกัน”

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังกังวานขึ้น ทำให้การสนทนาต้องหยุดชะงักลง โทรศัพท์เครื่องนี้เป็นเครื่องรีเลย์ คือติดต่อกับเครื่องที่อยู่ในห้องโถง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลูกขึ้นเดินไปที่เครื่องโทรศัพท์ ยกหูฟังขึ้นพูด

มีเสียงชาวต่างประเทศคนหนึ่งพูดมาตามสาย

“ฮัลโหล ดิกก้ออ้า”

ท่านเจ้าคุณทำคายน หันมาทางกิมหงวนแล้วพยักหน้า ยกมือปิดลำโพงสำหรับพูด

“เฮ้ย มาพูดทีเถอะโว้ย เล่นพูดภาษาแจ๊กใครจะฟังออก”

กิมหงวนลืมตาโพลง

“ยังงั้นเขาคงจะพูดกับผมแน่ ๆ ถ้าจะพวกเพื่อนพ่อค้าแหละครับ เย็นนี้ผมนัดประชุมเพื่อนพ่อค้าหลายคนที “ของของเหล่า” เพื่อปรึกษาหารือกันในการลดราคาสินค้า พวกจีนทั้งนั้นแหละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามผู้พูดสายอีกฝ่ายหนึ่ง

“ลื้อจะพูดกับอาเสี่ยกิมหงวนไซ้ไหม”

“ถูกเลี้ยวครับ”

เจ้าคุณส่งหูโทรศัพท์ให้กิมหงวน อาเสี่ยยกขึ้นพูดเป็นภาษาจีนอย่างคล่องแคล่วสามเกลอกับท่านเจ้าคุณมองดูเสี่ยหงวนแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน แต่แล้วทุกคนก็แลเห็นสีหน้าของอาเสี่ยซิดเผือด นัยน์ตาลนลานแสดงความตกใจ เขาพูดภาษาแต่จิวเสียงดังลั่นห้องโดยมากมักจะเป็นประโยคคำถาม และเกี่ยวกับมรณกรรมของใครคนหนึ่งเพราะมีคำว่าซี้ซี้ซึ่งแปลว่าตาย

อาเสี่ยวางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม กิริยาท่าทางเต็มไปด้วยความร้อนรนเดินกลับมาหาเพื่อน ๆ ของเขา

“พลโว้ย เสี่ยอู๋ตายเสียแล้ว”

นายพัชราภรณ์สะดุ้งเฮือก เขารู้จักเสี่ยอู๋ดี เพราะเป็นเพื่อนเกลอของกิมหงวน และเคยร่วมกินร่วมเที่ยวกัน

“เสี่ยอู๋ตาย” พลอุทานดัง ๆ “ก็เมื่อวานนี้เรายังนั่งรถสวนกับรถเขาที่สี่แยกราชวงศ์ นี่หว่า เขายังตะโกนเรียกกัน”

“ถูกแล้ว แต่เดี๋ยวนี้เขาตายแล้ว ตายเมื่อสักครู่นี้เอง ยี่เสี่ยโทรศัพท์มาบอกว่าเสี่ยอู๋ ถูกคนร้ายบุกเข้าไปในร้านยิงด้วยปืนพก 3 นัดซ้อนตายคาที่ คนร้ายหลบหนีไปได้ ที่ห้างกำลัง เอะอะกัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หน้าตื่น

“เสี่ยอู๋กำลังร่วมมือกับเรา ในอันที่จะช่วยลดค่าครองชีพของประชาชน อาคิดว่า เสี่ยอู๋ตายเพราะเหตุนี้แน่ ๆ”

ดร.ดิเรกพุดโพลงขึ้น

“แน่นอนเชียวครับ เขาเป็นตัวตั้งตัวตีในการเจรจากับรัฐบาลซึ่งเขารับรองว่า เขา จะลดราคาสรรพสินค้าต่าง ๆ ที่ห้างของเขา อ้ายหงวน ชีวิตแถม และพวกเราไม่ปลอดภัยเสียแล้ว เมื่อตอนสายกัน ได้รับโทรศัพท์จากคนลึกลับคนหนึ่งบอกว่า ถ้าดิเรกคลินิกลดราคา ยา และเครื่อง เวชภัณฑ์ตลอดจนค่ารักษาพยาบาลแล้ว กันจะต้องได้รับเคราะห์กรรม แต่กันเข้าใจว่าเพื่อนหมอมัน โทรศัพท์มาล้อเล่นแล้วก็ตอนนั้นสายมันพันกัน ฟังไม่ใคร่จะรู้เรื่อง”

นิกรเม้มปากแน่น เขานึกถึงชายหนุ่มลูกจีนที่มีอัธยาศัยอันดีงาม และสปอร์ต คล้าย ๆ กับเสี่ยหงวน

“อ้อ...น่าสงสารเสี่ยอู๋เหลือเกิน ยี่เสี่ยเขาวางใจอีก สั่งให้เราไปที่ห้าง.....”

“ถูกแล้ว แต่เขาว่าถ้าไม่วางก็ไม่ต้องไป เย็นนี้จะทำพิธีอาบน้ำศพที่โรงพยาบาล กลาง ทางห้างกำลังจะนำศพไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้ พวกอัสวินมากันแน่นห้าง ยี่เสี่ยบอกว่า ตำรวจ เตือนดลามากที่คนร้ายทำการอุกอาจเช่นนี้ เขารับรองว่าจะพยายามจับตัวให้ได้”

พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปเยี่ยมเขาเถอะวะเรา โช้...น่าสงสารคุณศรี” พลหมายถึงภรรยาหลวงของเสี่ยอู๋ “ถูกเพิ่งได้ 3 เดือนเท่านั้น แกร่งเป็นลมไปหลายพัก ไปไว้อย่างไร ไปแสดงความเสียใจกับเขาหน่อย คุณอาไปด้วยกันนะครับ คุณศรีแก่ก็เคารพรักคุณอา”

ดร.ดิเรกพูดอย่างเป็นการเป็นการ

“ถึงเวลาแล้ว ที่พวกเราจะต้องระมัดระวังตัว อ้ายพวกพ่อค้าหน้าเลือดนั่นแหละที่ มันเห็นว่าเราเป็นศัตรูของมัน แต่ที่แท้พวกมันคือตัววายร้ายแห่งนครหลวง ชูดเลือดชูดเนื้อ ประชาชน ไม่ยอมร่วมมือกับรัฐบาล ตั้งหน้าแต่จะกอบโกยผลกำไรใส่กระเป๋ไปไว้อย่างไร เอาเป็นติด ตัวไปด้วย เมื่อคนร้ายยิงเสี่ยอู๋ได้ ทำไมมันจะยิงเราไม่ได้ เมื่อ 2-3 วันร้านตัดผมร้านหนึ่งก็ถูก ขวางด้วยระเบิดมือ เกราะหัดที่ถูกระเบิดด้าน”

4 สหายและท่านเจ้าคุณปึงจันกึ๋น ๑ ต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์

หนังสือพิมพ์ลงข่าวอย่างครึกโครม นายเม่งเปา หรือเสี่ยอู่พ่อค้าสำคัญของ
ประเทศไทย ถูกยิงตายในตอนใกล้เที่ยงวันพุธ คนร้ายบุกเข้าไปยิงในห้าง “ไพรัชภัณฑ์” ห้าง
จำหน่ายสรรพสินค้าที่ใหญ่โตที่สุดทางสามแยก

จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ความว่าคนร้ายรายนี้ เป็นสมุนของพวก
พ่อค้าหน้าเลือดคณะหนึ่งที่ไม่ยอมร่วมมือกับทางราชการเพื่อลดราคาสินค้าของตน นางศรีภรรยา
ของเสี่ยอู่ได้ร่วมมือกับนายกิมหงวน ไทยแท้ หรือเสี่ยหงวนมหาเศรษฐี ในอันที่จะช่วยลดค่าครอง
ชีพของราษฎร แต่หลังจากประกาศลดราคาสินค้าที่ห้างได้เพียง 2 วันก็ได้รับจดหมายขู่จากมือมืด
บังคับให้เลิกการลดราคาสินค้า และบังคับให้เลิกร่วมมือกับรัฐบาล นางศรีได้มอบจดหมายขู่ของ
คนร้ายให้เจ้าพนักงานตำรวจแล้ว เจ้าหน้าที่กำลังจับคนร้ายรายนี้อย่างกวัดข้น และกรมตำรวจก็ได้
ออกแถลงการณ์ด่วนว่าทางตำรวจจะคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่พวกพ่อค้าที่ร่วมมือกับรัฐบาล
เป็นอย่างดีที่สุด

อย่างไรก็ตาม การคุกคามของมือมืดไม่ได้ทำให้เสี่ยหงวน และเพื่อนเกลอของเลิก
ล้มความตั้งใจเลย โฆษณาของห้าง “ศิริลัยซ์พานิช” และห้าง “พัชรภรณ์” ถูกพิมพ์เป็นจำนวนนับ
หมื่นแสนแจกจ่ายไปทั่ว นอกจากนี้ พล พัทธภรณ์กับกิมหงวนของเรายังกล้าให้สัมภาษณ์กับ
ผู้แทนหนังสือพิมพ์ว่า เขาไม่หวาดหวั่นอิทธิพลมือมืดเลย

ปรากฏว่าสรรพสินค้าของห้าง “พัชรภรณ์” ที่สี่พระยา และห้าง “ศิริลัยซ์พานิช”
ที่พาหุรัดขายดิบขายดีราวกับเทน้ำเทท่า มีประชาชนไปอุดหนุนเนืองแน่นตั้งแต่เปิดห้างจนถึงปิด
ห้าง หนังสือพิมพ์หลายฉบับต่างสดุดีการกระทำของเสี่ยหงวนกับนายพัชรภรณ์

แล้วหลังจากนั้น บริษัทห้างร้านอื่น ๆ ที่เป็นพรรคพวกของกิมหงวน ก็เริ่มลด
ราคาสินค้ากันอย่างครึกโครม ทำให้พวกพ่อค้าหน้าเลือดทั้งหลายเดือดดาลถึงกับเปิดการประชุม
ลับกันบ่อย ๆ เพื่อหาทางกำจัดพวกพ่อค้าที่ดีทั้งหลาย

แล้วอิทธิพลมืดก็คุกคามพ่อค้าสำคัญอีกคนหนึ่ง เขาคือหลวงภักดีพานิชกร นัก
ธุรกิจที่กว้างขวางในวงการสังคมนัก หลวงภักดี ๑ ถูกคนร้ายยิงตายริมถนนขณะที่เขาออกจากบริษัท
เดินมาขึ้นรถยนต์ที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม คนขับรถของหลวงภักดี ๑ ไล่กวัดคนร้ายเข้าไปในตรอกแห่ง
หนึ่ง และถูกยิงบาดเจ็บสาหัส

2 ศพแล้วช่วงเวลาเพียงสัปดาห์เดียว ตำรวจวิ่งพลาญพยายามสืบหาตัวมือมืดอย่าง
กวัดข้น สถานีตำรวจนครบาลทุกแห่งได้รับคำสั่งด่วนว่า ต่อไปถ้าพ่อค้าคนใดถูกคนร้ายใช้ระบบ
ยิงทิ้งในท้องที่ของใคร สารวัตรเจ้าของท้องที่จะต้องได้รับโทษในฐานะยอมความสามารถ

ดังนั้น ห้างร้านทุกแห่งที่เป็นพรรคพวกของเสี่ยหงวน คือมีการประกาศตราคา
สินค้า เป็นต้องมีเจ้าพนักงานตำรวจพร้อมด้วยปืนกลมือไปรักษาการณ์

ตอนสายวันนั้น

บู๊คเก็งสีฟ้าคันหนึ่ง ได้แล่นมาหยุดฝั่งตรงข้ามกับห้าง “ศิริวิชัยพานิช” ที่ถนน
พาหุรัด 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ได้นั่งรถออกมาจากบ้านตระเวนไปที่ศิริวิชัยพานิช ถนนราช
ดำเนิน ที่นั่นมีประชาชนไปซื้อยาไปตรวจโรค และไปให้แพทย์ทำการรักษาเนืองแน่น โดยเฉพาะ
ทันตแพทย์ที่ศิริวิชัยพานิชต้องทำงานอย่างหนัก เพราะศิริวิชัยพานิชไปว่า ถอนฟัน 1 ซีก แกรม 1 ซีก
จึงมีคนไปถอนฟันกันตลอดวัน และที่ห้าง “พัชรภรณ์” ถนนสี่พระยา ประชาชนพากันเข้าไปซื้อ
สินค้าอย่างมีดฟ้าม้วน ถึงกับประโพง ประภา นันทา นวลลออได้ไปช่วยกันควบคุมการจำหน่าย
สินค้า

ณ บัดนี้ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และเจ้าแห้วต่างได้แลเห็นภาพที่น่าชื่น
ใจปรากฏอยู่ในสายตา ประชาชนหญิงชายเด็กผู้ใหญ่หนุ่มสาวกำลังเบียดเสียดเหยียดขี้ก้นซื้อของ
เจ้าหน้าที่ขายของทุกแผนกต้องทำงานกันอย่างเหน็ดเหนื่อย ไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ส่วนห้างร้าน
ใกล้เคียงพวกคนขายของยืนแมลงวันตอมขาตลอดวัน ถึงแม้จะใช้เครื่องขยายเสียงตะโกนโหวก ๑
แหวก ๑ ก็ไม่มีใครเข้าร้าน เว้นไว้แต่ร้านขายผ้า และแพรตัดเสื้อ ซึ่งคนแก่ ๆ มักจะพาอิหนูนั่งรถ
เก๋งมาซื้อผ้าตัดเสื้อตลอดวัน จะถูกแพงอย่างไรไม่ว่า

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และเจ้าแห้วพากันลงมาจากรถเดินข้ามถนนตรง
ไปที่ห้าง “ศิริวิชัยพานิช” เจ้าพนักงานตำรวจเครื่องแบบคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าห้าง มีทอม
สันวางอยู่บนตัก 1 กระบอก

ทั้ง 6 คนพากันเข้าไปในห้าง เจ้าคุณปัจจนิก ๑ กล่าวกับกิมหงวนเบา ๆ “อาปลื้มใจ
แทนแกไวยหงวน อีกไม่ช้าพวกพ่อค้าหน้าเลือดก็จะพินาศล่มจมไปตามกัน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ครับ ถูกแล้ว นับวันมีพวกพ่อค้าร่วมมือกับผมมากขึ้นตามลำดับ ความจริงราคา
ขายที่เราลดลงนี้ก็ไม่ได้ทำให้ผมขาดทุนเลย เว้นแต่มีกำไรน้อยเท่านั้น เวลานี้ชาติกำลังคับขัน
พลเมืองก็กำลังยากจน ถ้าพ่อค้าไม่ร่วมมือกับรัฐบาลช่วยเหลือประชาชน ความเดือดร้อนก็จะ
เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า”

ดร.ศิริวิชัยพานิชเขียนแขนกิมหงวนแต่ไม่พูดว่าอะไร อาเสี่ยหันมามองคุณนิกร แล
เห็นอายเสื่อมือกาวกำลังหีบเน็คไทใหม่เยี่ยม 2 ผืนยัดใส่เสื่อ นิกรสะอึกเสื่อยืมแห่ง ๆ ควัก
กระเป๋เอาเน็คไทออกมาแขวนไว้ตามเดิม อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ แล้วพยักหน้า

“ไม่ต้องอาย เอาไปเถอะ ฉันรู้ว่าแกมานี่ที่ไร แกจะต้องเอาอะไรใส่กระเป๋
เสมอ เมื่อวันพุธก่อนก็คว้าเอานาฬิกาข้อมือไป 1 เรือน”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“แล้วทำไมไม่รู้ล่ะ”

“คนขายของเขาบอกกันไว้ โน่น – คนที่ยืนอยู่บนไค่นั้นเขามีหน้าที่คอยระวังพวกนักจิก แต่สำหรับแกจิกเอาอะไรไปเขาไม่กล้าว่าแกหรือคนนอกจากบอกคนขายของให้เขียนลงไป ในบัญชีว่าแกเอาไป ม่ายยังงั้นของขาดบัญชีคนขายของจะต้องควักทรัพย์”

นิกรยกเน็คไททั้งสองผืนขึ้นดู

“เฮะ เฮะ ให้กันนะ สวยจัง”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“เอาไปเถอะ ไม่ต้องขอหรือหน้า”

แล้วเสี่ยหงวนเจ้าของร้าน และผู้อำนวยการห้างศิวิลิสซ์พานิชก็พาท่านเจ้าคุณ และเพื่อนเกลอของเขากับเจ้าแห้วขึ้นบันไดไปชั้นบน เพื่อพบปะกับเจ้าสัวกิมไซผู้จัดการห้าง

ภายในห้องผู้จัดการเสียงลูกคิดดังแป๊ะ ๆ ๆ และมีเสียงบ่นพิมพ์เป็นภาษาจีน เมื่อกิมหงวนผลัดบังตาประตูออก เขาก็แลเห็นลุงของเขาคือเจ้าสัวกิมไซกำลังทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย มีธนบัตรกองอยู่บนโต๊ะนับแสน ทุกคนตามกิมหงวนเข้ามาในห้อง

ท่านเจ้าสัวเงยหน้าขึ้นจากลูกคิด มองดู 4 สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“โอ – อาเจ้าคุณ แหม – วันนี้ลมอิโรนะพักอาเจ้าคุณมาถึงนี่”

“ฮือ” กิมหงวนคราง “พูดธรรมดาเถอะอาแป๊ะ อย่าใช้สำนวนสวิงเลยหมั่นไส้ ลงอิโรนะพักมา ฟูโธ”

เจ้าสัวทำตาเขียว

“ฉิกหายนี่มาถึงก็ยั่วเข้าเขียว คงมันกำลังทำงานเหนื่อย ๆ ไม่ช่วยหรือ เสือกทูลึงลกรากายกใหญ่ ซื่อกันทั้งวัง ขำก็ไม่ต้องกิง เก้าเจิ้งยั่วมายรู้จักเวลา ฉิกหายหน้าสั่งตั้ง”

อาเสี่ยหัวเราะ และสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ให้คืนตาย ไม่น่าเป็นเจ้าสัวเลย ปากจัดยังกะเจ๊กลากรถ”

“ปากจกเลียมึงมาแห่ก่องใครจะไปเหล่า ซึงก็เปงกงพางนะซีฟูกออกมาลาย”

3 เกลอกลั่นหัวเราะแทบแย้ ชั้นที่เจ้าสัวแกพูดไทยไม่ชัด แต่แกชอบพูดสำนวนสูง ๆ แบบเจ๊กตลาดพลู ทุกคนต่างทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้รับแขก

“เหนื่อยมากหรือเจ้าสัว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามยิ้ม ๆ

“คับ.....เหนื่อยจริง ๆ หายใจก็ไม่มีเวลาหายใจ ทำงานทั้งวัง เหนื่อยแทบตายไป ล่ายลื้อฮ้ายหงวน เรามันแก่แล้ว อาศัยเขากิง”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ก็แล้วฉันไปว่าอะไรอาแป๊ะ เงินทองของฉันอาแป๊ะจะเอาไปใช้สอยยังงี้สักเท่าใดก็ตามใจซี ฉันเคยว่าแป๊ะรี ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าอาแป๊ะเหนื่อย แต่ฉันก็มองไม่เห็นใครที่จะ

ดำรงตำแหน่งผู้จัดการห้างนี้ ถ้าไม่ได้ความสามารถของอาแป๊ะเป็นผู้บริหารงาน ห้างศิริวิทย์พาณิชย์ ก็เจ๊งไปนานแล้ว”

ท่านเจ้าสัวยิ้มเป็น

“แหม...เอ็งฟุ้งยังงี้หายเหนื่อยไปอีกหลายเคื่อง แะะ แะะ คงทำงานเหนื่อย ๆ มั่ง ต้องยกถังซีว๊วย อ้วมั่งชอบขอชะล่าญนี่ไปหนายก้มมาละ”

พลตอบเจ้าสัวอย่างนอบน้อม

“ไปดูการค้ำตามห้างของเราครับ แล้วก็พากันมานี่ อาแป๊ะเก็บเงินบนโต๊ะใส่เซฟ เสียก่อนเถอะครับ อ้ายกรรมันจ้องมองคุณน้ำลายไหลแล้ว”

ท่านเจ้าสัวสะดุ้ง

“หม่ายน้อ อากอง อาแป๊ะชูชกถือถ้วย คุณหญิงอิมานี่อื่บอกริ้วว่าลื้อมั่งไวเหมือน จิ้งจกผลอเปงได้เรื่อง”

นิกรหัวเราะ

“ไม่จำเป็นผมไม่ทำหรรอกครับอาแป๊ะ เอื่อนั้นรูปคนแก่ที่ไหนครับท่าทางสง่างยัง กระ رژูมนตรี”

เจ้าสัวหันควับไปมองดูรูปถ่ายของเขา

“อ้อ รูปอาแป๊ะเอง แะะ แะะ ถ่ายไว้เมื่อปีก่อ่ง”

ดร.ดิเรกตะครุบมือนิกรหมับ

“เอาเงินคืนเสีย คว่าไบละร้อยมาตั้งปีก ชั่วขณะที่หลอกให้อาแป๊ะเหลียวหน้าไป มองดูรูป คีน คีนเดี่ยวนี่”

นิกรวางปีกธนบัตรไบละร้อยลงบนโต๊ะตามเดิม เจ้าสัวกิมไซหัวเราะลั่น รู้ดีว่า นิกรสัพยอกเล่น ท่านเจ้าสัวรักใคร่เอ็นดู 3 สหายเหมือนกับลูกหลาน

อาเสียกล่าวกับเจ้าสัวอย่างวิงวอน

“แป๊ะจำ ระหว่างนี้แป๊ะยอมเหนื่อยหน่อยนะแป๊ะนะ พรุ่งนี้นั้นจะลำเลียงสินค้าที่ ทำเรือมาเข้าสต็อก ประเดี่ยจะเอาเงินไปชำระค่าภาษี เราได้เครื่องสำอาง และของใช้แปลก ๆ มา อีกมากมาย นั้นจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อช่วยลดค่าครองชีพประชาชน”

เจ้าสัวพยักหน้า

“ถ่าย ฟูกกัหวางหุยังงี้เป็นไร จาก.....”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือกตวาดเว็ดทันที่

“จากอีกแล้ว เอ...ห้ามตั้งหลายหนไม่ให้จากเสลด”

“มั่งคังคอไว้ เหมือนแมวเอาตังมาช่วง คังยิบ ๆ ไม่ให้จากเลี้ยวทำยังงาย จาก....”

แล้วเจ้าสัวก็ตั้งลิ้นชักโต๊ะข้างขวาออก หยิบจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งซึ่งส่งมาทางไปรษณีย์ให้

กิมหงวน “มีจดหมายมาถึงลื้อหนึ่งฉบับ เอ้า”

กิมหงวนหัวเราะ

“ก็มันเรียกไม่ชื่อนี้โว้ย ปู่เหลียวหล่าเลย ชั่วเข้าสิงโตอีกเสีย”

พลยกเท้าเตะหน้าแข้งอาเสี่ยเบา ๆ

“อ้ายแวนนี่ชอบล้อผู้ใหญ่”

“จริง” เจ้าสัวเห็นฟ้องด้วย “วังนั้นมันมาที่นี้เอาหัวล้างกิดากมาใส่เอง เลี้ยวมันบอกอแป้วว่ามันเป็งเจ้าคุณปัจจนึก ๆ”

ท่านเจ้าคุณหันมาทำตาเขียวกับอาเสี่ยทันที กิมหงวนเอ็ดตะโรลุงของเขาเสียวลิ้น

“เรื่องไม่ควรพูดก็เอามาพูด แปลกจริงอาแป๊ะนี่ เดียวมันก็จะถูกเตะเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือชี้หน้ากิมหงวน

“ระวังให้ดีนะแก มันเตะจริง ๆ ไม่ใช่พูดเล่น” แล้วท่านก็ผลักหน้านายจอมทะเล้นเต็มแรง “หลับอีกแล้ว นังรถมาก็สั่ปหงกมาตลอดทาง”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ไม่ผิดกับมุสตาฟาร์ มหาเด็กลูกคนสนิทของมหाराชากุมารซิงค์เลย เจ้าหมอนั้นเอาแต่ว่างเหงาหวานอนตลอดวัน”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ เลี้ยวหงวนฉีกริมซองจดหมายออก ดึงกระดาษสีขาวออกมาคลี่อ่าน ข้อความตัวอักษรพิมพ์ดีดภาษาไทย ซึ่งพิมพ์อย่างมีระเบียบเรียบร้อย

สถานที่แห่งหนึ่ง

10 กรกฎาคม 2493

เรียน นายกิมหงวน ไทยแท้

ข้าพเจ้าเสียใจที่จะเรียนให้ท่านทราบว่า พฤติการณ์ของท่านที่ได้ลดราคาสินค้าลงเพื่อทำลายกิจการค้าของพวกเราทั้งทางตรง และทางอ้อมนั้น เราเห็นว่าท่านเป็นศัตรูสำคัญยิ่งของนักการค้าทั้งหลายที่ได้ทำการค้าขายโดยมุ่งหวังกำไร

การครองชีพของราษฎรนั้นส่วนหนึ่ง และการค้าของพวกเราก็ก็นั้น เราต้องเสียเงินพิเศษค่าน้ำร้อนน้ำชาสารพัด เราต้องเหนื่อยยากในการวิ่งเต้นค้าขาย เราจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะลดราคาสินค้าลงได้ แต่ท่านกับพรรคพวกของท่านต้องการเอาดีเอาเด่นกับประชาชน และรัฐบาล ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเตือนมาด้วยความเคารพยิ่ง เพื่อให้ท่านเลิกลดราคาสินค้าภายใน 3 วันนี้

ถ้าหากท่านยังขึ้นคือตั้งไม่ปฏิบัติตามคำขอของเราแล้วไซ้ ชีวิตของท่านก็ต้อง
สิ้นสุดเช่นเดียวกับนายเม่งเปา และหลวงภักดีพานิชการ ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าท่านคงรักชีวิตของ
ท่าน และหวังใญบุตรภรรยาของท่านเป็นแน่

เราให้โอกาสท่านเพียงวันที่ 13 เดือนนี้เท่านั้น ซึ่งเราจะเฝ้าดูการกระทำของท่าน
ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
คณะพ่อค้าสามัคคี

อ่านจบ ใบหน้าของกิมหงวนก็เปลี่ยนแปลงเป็นมึงทึง อาเสี่ยของเรามีนิสัย
มูทะลุคุดัน ไม่กลัวการข่มขู่ แต่ชอบขอ และกลัวคนที่พูดกับเขาอย่างอ่อนหวาน กิมหงวนยก
กำปั้นขวาทุบโต๊ะตั้งโครม พุดเสียงลั่นห้อง

“อ้ายพวกพ่อค้าหน้าเลือดขึ้น โนตีส์กันแล้ว” พุดจบก็ส่งจดหมายให้นายพัชราภรณ์
“แกอ่านคูชีพล หนอย มันนี้กว่าคนอย่างเสี่ยหงวนจะกลัวมัน เข้าใจผิดถนัด เอาละวะ เป็นอะไร
เป็นกัน อย่างมากก็ตายท่าเท่านั้น”

ทุกคนทำหน้าตื่น ๆ ไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าสัวกิมไซซึ่งเป็นคนขี้ขลาดกลัวตาย
เริ่มมีกิริยากระสับกระส่าย พลอ่านข้อความในจดหมายดัง ๆ พออ่านจบนิกรก็แผ่นพรวดลุกขึ้นยืน

“กระดิ่งทองแสนจะเจ็บใจ

มาข่มขู่กันได้อ้ายอหิวาต์

ตัวกูผู้เรื่องฤทธิไกร

จะช่วยพวกคนไทยเหมือนดังว่า

กระดิ่งทองโมโหแสนจะโกรธา.....”

“เฮ้ย” พลดवादลัน “แกจะบ้าหรือวะ อ้ายกร”

นิกรอมยิ้ม ค่อย ๆ ทรวดตัวนั่ง

“เปล่าไวย ไม่ได้บ้าหรือก ที่กันแกลั้งร็องยี้เกเล่นก็หมายความว่ากันไม่ได้ตกใจ
ในคำขู่ของอ้ายพวกห้าร้อยนี้เลย”

คราวนี้กิมหงวนอมยิ้ม

“แน่นอน ยิ่งเป็นยิ่งกันชีวะ เมื่ออ้ายพวกพ่อค้าสามัคคีมันคิดว่ามันอยู่เหนือ
กฎหมาย สามารถที่จะยิงคนเล่นได้ง่าย ๆ ก็ให้มันรู้ไป หนอยแน่ – ขู่คนอย่างอ้ายหงวน”

เจ้าสัวกิมไซถอนหายใจหนัก ๆ กล่าวเตือนหลานชายของเขา

“ลื้ออย่าประมาท อาหงวน เลี้ยฮื้อไปรอลื้อเลี้ยว ต้องระวังตัวให้ดี เอาจดหมายนี้ ไปให้อาโปลิกก่องลิโหม”

อาเลี้ยฮื้อฮื้อ

“ไม่จำเป็นอาแป๊ะ ขึ้นไปแจ้งความหนังสือพิมพ์ก็จะลงเป็นเรื่องซู่ซ่าทำเฉย ๆ ไปได้ดีกว่า ฉันพกปืนตลอดเวลา ยิ่งเป็นยิ่งกันฉันก็แน่เหมือนกันในเรื่องนี้ เรื่องยิงฟันละก้อมาหะ ล้อกันจนเหงือกแห้งก็ไม่หนี”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวว่า

“ชีวิตของแก และพวกเราไม่ปลอดภัยแน่นอน ต่อไปนี่ไปไหนเห็นจะต้อง ไล่เกราะ”

นิกรว่า “นักเลงจริงเขาไม่ไล่เกราะหรอกครับ”

“ก็เข้าไปไหนนักเลงนี้หว่า”

กิมหงวนผุดลุกขึ้นยืน ใบหน้าเคร่งเครียดยกมือไขว้หลังเม้มปากแน่นเดินวนเวียน ไปมารอบ ๆ ห้อง ทุกคนนั่งนิ่งเฉยไม่มีใครพูดอะไร จนกระทั่งพลรัคาญเต็มทนก็ถามอาเลี้ย

“แกจะเดินไปไหนวะ หงวน”

“เปล่า เดินมันเรื่อยเปื่อยไปยังจั้นเอง แหม – เดินชะเวียนหัวเลย” แล้วเลี้ยฮื้อหงวนก็ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา “ไปทำเรือเถอะเว้ยพวกเรา 10 โมงแล้ว”

ทุกคนลุกขึ้นยืน ร่ำลาท่านเจ้าสัวกิมไซ แล้วพากันออกมาจากห้อง หยุดชะงักที่ ม้ายาวข้างประตู เจ้าแห้วกำลังนอนหลับครู่ตัวอยู่บนม้านั่งนี้และกรนเบา ๆ กิมหงวนพยักหน้า กับพล

“แสร้งใหม่ว่า อ้ายแห้วทำไมมันถึงง่วงหงาวนอนเหมือนอย่างอ้ายกร”

พลฮื้อฮื้อ

“ไม่หรอก ทำไม”

เลี้ยฮื้อหงวนหัวเราะ

“มันไม่ได้สูบกัญชาแล้ว เมื่อเย็นวันจันทร์คุณหญิงบุกเข้าไปในห้องนอนเจ้าแห้ว พบเจ้าแห้วกำลังสูบกัญชาอยู่พอดี เลยประเคนกระบานเสียดด้วยบ้องกัญชาหลายที ฟาดบ้องกัญชา แผลกละเอียดไปแล้ว ขึ้นโน้ตส์ว่าถ้าอ้ายแห้วสูบกัญชาอีกเป็นต้องไล่ออกจากบ้าน”

“อ้อ” พลอุทาน “มิน่าละ หมู่นี้เจ้าแห้วหงอยไป” แล้วเขาก็ร้องเรียกคนใช้แก่น แก้วของเขา “เฮ้ย ลูกขึ้น”

เจ้าแห้วกำลังฝันเรื่องหวย พอได้ยินเสียงเรียกก็สะดุ้งเฮือกตกใจตื่นพรวดพราดลุก ขึ้นนั่งทั้ง ๆ ที่ยังงัวเงียอยู่

“รับประทานแน่เสี่ยยิ่งกว่าแน่อีกครั้ง รับประทานถ้าผัดยอมให้กระที่บเลย”

พลกั้นหัวเราะไว้ และแกล้งถาม

“อะไรวะ”

“รับประทานมันไปว่า ซื่ออยู่ในครัว ตัวอยู่ในป่าขอรับ”

“ก็อะไรของมึงล่ะ” พลถาม

“รับประทาน ส.เสื่อนะซีครับ”

คราวนี้นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

“เสื่ออะไรของแกวะอยู่ในครัว”

เจ้าแห้วพูดเสียงคุ ๆ

“รับประทานก็เสื่อกระบะบายังไงล่ะครับ รับประทาน ส.เสื่อเดี๋ยวดอกเชิดมา 2 มื้อแล้ว” พุดจบเจ้าแห้วก็สะอึกเฮือกเหินวาบไปหมดทั้งตัว เมื่อรู้สึกว่าเขาฝนไปและพุดออกมาอย่างงัวเงีย

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“อ้ายเปรตนี่คลั่งห่วยเอามากทีเดียว ไปไวย่มานอนหลับอยู่ได้” แล้วนิกรก็กระซอกแซกเจ้าแห้วให้ลุกขึ้นจากม้ายาว

วันคืนผ่านไปอีก 3 วัน พล พัชราภรณ์ได้รับโน้ตีสจากมือมืดเช่นเดียวกับเสี่ยหงวน จดหมายขู่นั้นถูกส่งไปที่ห้าง “พัชราภรณ์” และพลได้รับในวันเดียวกันกับกิมหงวน แต่ได้รับตอนเย็น หลังจากนั้นวันรุ่งขึ้นดร.ดิเรกก็ได้รับกระสุนปืนพก 11 มม. 2 นัดซึ่งส่งไปให้เขาที่คลินิกทางพัสดุไปรษณีย์ พร้อมด้วยจดหมายขู่มือความคล้าย ๆ กัน

เป็นอันว่าคณะพรรค 4 สหายอยู่ในระหว่างอันตรายแล้ว แต่ไม่มีใครนึกเกรงกลัวอำนาจมืด ตัววายร้ายแห่งนครหลวงกำลังแสดงอิทธิพลคุกคามพ่อค้าที่ร่วมมือกับรัฐบาลช่วยลดค่าครองชีพของพลเมือง

เมื่อคืนนี้ เวลาประมาณ 20.00 น. อาเสี่ยกิมหงวนได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากเพื่อนคนหนึ่งว่านายสมัย แซ่ฮวด พ่อค้าผ้าที่มีการค้าใหญ่โตที่สุดในสำเพ็งถูกคนร้ายยิงตายคารถยนต์ของเขา นายสมัยผู้นี้ได้ร่วมมือกับเสี่ยหงวนอย่างแรง ประกาศลดราคาผ้าทุกชนิดจึงถูกยิงตาย

และพอดอนสายวันรุ่งขึ้น เวลาประมาณ 9.00 น.เศษ อาเสี่ยกิมหงวนของเราก็ได้รับข่าวร้ายที่น่าประหวั่นพรึงอย่างยิ่ง

ขณะที่คณะพรรค 4 สหายพร้อมทั้งท่านผู้ใหญ่ และแม่งามทั้ง 4 นั่งรับประทานอาหารเช้า และสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องอาหาร เจ้าแห้วก็วิ่งโครมครามเข้ามาในห้องด้วยท่าทางตื่นเต้นตระหนกตกใจเหลือที่จะกล่าว

คุณหญิงวาดเป็นคนจิตใจ ท่านใจหายวาบส่งเสียงร้องเอะอะ

“อะไรวะ อ้ายแห้ว หา? ขโมยปล้นบ้านเรารึ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะหึ ๆ เมื่อเห็นเจ้าแห้วตัวสั้นนั่งงกหน้าซีดเผือกเหมือน
กระดาดชำระ

“ถ้าคนในบ้านนี้เหมือนอย่างมึงทุกคนละก็ น่ากลัวคุณหญิงของข้าคงเป็นโรค
ประสาทตาย วิ่งหน้าตื่นเข้ามาทำไมวะ มีอะไรเกิดขึ้น”

เจ้าแห้วหายใจถี่เร็ว

“รับประทานเดี๋ยวครับ รับประทานเอ็งไซส์เหลือเกินยังพูดไม่ออก”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ จู๋ปาก

“เดี๋ยวก็ถึงเบรียงเข้าให้เลย พูดไม่ออกแต่พูดเสียวเพื่อย”

นันทาเอื้อมมือคว้าหูซ้ายของเจ้าแห้วบิดเต็มแรง

“พูดมาซี วิ่งกะเร่อกะรำเข้ามาทำไม”

“โอ๊ย.....อ้อย รับประทานเกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ”

นันทาปล่อยมือที่หูเจ้าแห้วออก

“เกิดเรื่องอะไร”

เจ้าแห้วมองดูหน้าเสี่ยหงวนแล้วพูดระล่ำระลัก

“รับประทานท่านเจ้าสัวโทรศัพท์มาครับ รับประทานสั่งให้เรียนอาเสี่ยว่า มี
คนร้ายขวางถูกระเบิดเข้าไปในห้างสิวิสัยซ์พานิช ซึ่งกำลังเปิดห้างใหม่ ๆ ยังไม่มีคนเข้าไปซื้อของ”

ทุกคนใจเต้นระทึกไปตามกัน คุณหญิงวาดคบอกผาง

“ตายแล้ว.....”

“รับประทานไม่ตายครับ เจ้าสัวท่านบอกว่าฝาห้องพังไปแถบหนึ่ง ข้าของ
เสี่ยหายมาก รับประทานนายสุขคนขายของตายคาที่ รับประทานนายทวนบาดเจ็บสาหัส ดำรวจ
กำลังเข้ากุมร้าน ให้อาเสี่ยรีบไปที่ห้างเดี๋ยวนี้”

ทุกคนหยุดกินอาหารทันที แต่นิกรยังหิบบแซนวิชใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ กล่าวถามเจ้า
แห้วด้วยเสียงอ้อมแอ้มคับปาก

“อาแป๊ะเป็นยังไงบ้าง แถบออกมาหรือเปล่า”

“รับประทานปลอดภัยครับ ขณะที่คนร้ายขวางระเบิดเข้าไปในห้าง รับประทาน
เจ้าสัวท่านยังไม่ได้ออกมาจากบ้าน ม่ายยังนั่งรับประทานและแล้ว”

กิมหงวนขบกรามกรอด พูดกับนวลลออเมียรักของเขา

“คุณเถอะนวล อ้ายพวกห่านี่มันทำคล้าย ๆ กับว่ามันอยู่เหนือกฎหมาย เสียต้องสู้กับ
มันให้ถึงที่สุด” แล้วกิมหงวนก็ทูปโต๊ะปั้งร้องตะโกนลั่น “เลือดละเลงเลือด อ้ายหงวนยอมตาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า “แก 4 คนรีบไปดูเหตุการณ์ที่ห้างเถอะวันนี้อย่างไรเสียก็
คงทำการไม่ได้”

อาเสี่ยมองดูเพื่อนเกลอของเขา

“ไปไว้ยพวกเรา อ้ายกร้อมเสียทีซิ”

นิกรยกถ้วยกาแฟขึ้นชดดั่งโศก แล้วลุกขึ้นยืน นันทากล่าวกับ 4 สหาย

“รีบไปเร็ว ๆ ซิคะ โถ... นำสงสารคนขายของหน้าห้าง ไปเถอะคะประเดี๋ยวฉันทันกับพวกเราจะตามไปที่หลัง”

4 สหายพากันเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน นิกรคว้าแซนวิชได้อีก 2 ชิ้นถือติดมือไปด้วย คุณหญิงวาดไล่เจ้าแห้วให้ไปทำหน้าที่ขับรถทั้ง ๆ ที่เจ้าแห้วยังไม่ได้อินอาหารเช้า

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง บูอิกเก่งคันใหญ่ก็พา 4 สหาย และเจ้าแห้วมาถึงห้างศิริลัษณ์พานิชที่พาหุรัด บริเวณหน้าห้างกระทั่งถนนใหญ่ มีประชาชนนับร้อยเบียดเสียดเหยียดคยัคกันดู และฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียงโงยขานกันจ้อกแจ้กจอบแจ และเมื่อ 4 สหายกับเจ้าแห้วก้าวลงจากรถ สายตาทั้งหมดก็หันมามองดู ผู้ที่รู้จักอาเลี้ยกิมหงวนต่างบอกกันว่าเจ้าของห้างมาแล้ว

เจ้าพนักงานตำรวจรวม 10 คนยืนอยู่เกาะกะเต็มห้าง ทั้งอัศวินและอัศวินพลกำลังทำการสอบสวนปากคำจากเจ้าสัวกิมไซ และพนักงานขายของอีกหลายคนหลังจากคนร้ายขว้างระเบิดเจ้าสัวก็โทรศัพท์แจ้งเหตุร้ายให้ตำรวจทราบ ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียวตำรวจกองปราบพิเศษ กองสอบสวนกลางสันติบาล และตำรวจเจ้าของท้องที่ก็พากันมาที่นี่เป็นการด่วน เจ้าพนักงานในเครื่องแบบ 2 คนยืนอยู่หน้าห้าง ไม่ยอมให้บุคคลภายนอกเข้าไปในห้างศิริลัษณ์พานิช กิมหงวนต้องแสดงตนว่าเป็นเจ้าของห้างนี้ตำรวจจึงยอมให้ผ่านเข้าไป

“อาแป๊ะ” เลี้ยหงวนตะโกนเรียกเจ้าสัวกิมไซดัง ๆ

ท่านเจ้าสัวหันควับมาทางหลานชาย

“อาหงวน เก้าเจ็ง ร่ำไรเหลือเกิง โทรุศัพท์ไปตั้งปีเลี้ยวฟิงมา”

กิมหงวนขมวดคิ้วนัวหน้า

“พอได้รับโทรศัพท์พวกเราที่รีบมา บังเอิญอ้ายแห้วขับรถชนสามล้อเข้าเสียเวลาเจรจากันหลายนาที เลยให้เงินคนขับสามล้อเขาไป 200 บาทเลิกแล้วต่อกัน นี่...นี่ห้างฉันทหรือนี้อาแป๊ะ”

“ก็ห้างเอ็งนะซี”

อาเลี้ยทำหน้าที่เหมือนกับจะเป็นลม

“มันพังเสียจนฉันทบจะจำไม่ได้ หมด - ข้าวของฉิบหายนับแสนทีเดียวคู่ใส่เนาพิกา และปากกาหมึกซึมราคาหลายหมื่นบาทแหลกละเอียดหมดแล้ว คนของเราก็ได้รับบาดเจ็บละ”

เจ้าสัวหันไปมองคุณ.ต.ท.หนุ่มแล้วบอกหลานชาย

“อานายโปลิกอี่ส่งไปโรงพยาบาลเลี้ยว ตายคาที่หนึ่งคง อีกกงไม่ตายแต่หายาไปหนึ่งข้าง ไม่รู้หายไปที่ไหน ซี้.....อย่างนี้อ้วกคุ้มใจตายโหง”

กิมหงวนเดินเข้ามาหาอัสวินหนุ่ม เขาคือ ร.ต.อ.สมบุญ ลิงห์เหล็กแห่งกองปราบฯ เป็นนายตำรวจคนเดียวที่ได้แหวนอัสวินฝังเพชรถึง 3 วง แบ่งให้เมียไป 1 วง น้องเมียอีก 1 วง และสวมอยู่ที่นิ้วนางมือซ้ายอีกหนึ่งวง

“ง่า.....ผมคือนายกิมหงวน เจ้าของห้างนี้เองครับ คนร้ายรายนี้ดูอาจเหลือเกิน มันต้องการทำลายชีวิตผม และทำลายกิจการค้าของผมด้วย ทั้งนี้ก็เพราะผมมีนโยบายช่วยเหลือการครองชีพของประชาชนให้ได้ชื่อของถูก”

ร.ต.อ.สมบุญ มองดูเสี่ยวหงวนอย่างชื่นชม เขารู้มานานแล้วว่า อาเสี่ยวกิมหงวนเป็นมหาเศรษฐีของประเทศไทย ซึ่งอัสวินหนุ่มเพิ่งได้เห็นตัวจริงในวันนี้

“ก่อนจะถูกขวางระเบิด คุณได้รับการช่วยเหลือทางวาจา หรือทางจดหมายบ้าง หรือเปล่า”

กิมหงวนบอกตามตรง

“ถูกขู่ครับ มันจดหมายมาขู่ผมให้เลิกลดราคาสินค้า เพื่อนผมนี้ก็ได้รับคำขู่เช่นเดียวกัน”

ร.ต.อ.สมบุญกล่าวถามต่อ

“จดหมายอยู่หรือเปล่าครับ”

“อยู่ครับ อยู่ในกระเป๋าของผมนี้ คุณต้องพยายามจับตัวมันให้ได้นะครับ ม่ายยั้งนักพวกผมพ่อค้าที่มีแผนการร่วมมือกับทางการช่วยเหลือประชาชนก็จะพากันหวาดหวั่นที่จะได้รับจากอำนาจมืดเช่นนี้”

นายตำรวจร่างเล็กคนหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาลคนร้าย

“มันทำอย่างนี้มันลบคมอัสวินเกินไป นี่ – อาเสี่ยวคุณนี่ผม ผมจะต้องพยายามล่าคนร้ายรายนี้ให้ได้ ถ้าสู้ละก็อย่าทิ้งเด็ดขาด พวกเรากำลังถูกเจ้านายตลอดจนหนังสือพิมพ์ตำหนิติเตียนอย่างรุนแรงในเรื่องที่อายตัววายร้ายลอบสังหารชีวิตพ่อค้าสำคัญ ๆ”

ร.ต.อ.สมบุญกล่าวกับกิมหงวน

“เชิญคุณไปที่โรงพักสักชั่วโมงเถอะครับ ตำรวจเจ้าของท้องที่เขาจำเป็นจะต้องสอบสวนปากคำของคุณตามระเบียบ ผมขอรับรองว่า เราจะพยายามทุกวิถีทางที่จะเอาตัวคนร้ายมาลงโทษให้โดยเร็วที่สุด ชีวิตของพวกพ่อค้าที่ดีกำลังอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย ไปโรงพักเถอะครับ”

พลตำรวจชราคนหนึ่ง ปราดเข้ามาคว้าข้อมือกิมหงวนแล้วกล่าวถามอัสวินหนุ่ม

“ใส่กุญแจมือเลยนะครับ ป้องกันการหลบหนี”

ร.ต.อ.สมบุญโมโหจนหน้าเขียว

“แกจะบ้าอะไร” เขาตะโกนลั่น “สุภาพบุรุษผู้นี้เป็นเจ้าของห้างไม่ใช่ผู้ต้องหา”

นิกรหัวเราะก๊าก กล่าวสัพยอกพลตำรวจชราผู้น่าสงสาร

“คุณลุงเข้มแข็งมากทีเดียว”

ชายชราขี้มออายุ ๗ ต่อจากนั้น 4 สหายกับนายตำรวจ 2 คนก็พากันออกจากห้างศิริวิทย์พานิช ปล่อยให้เจ้าหน้าที่รองสอบสวนกลางทำงานเกี่ยวกับคืบหน้าร่องรอย และหลักฐานต่อไป เจ้าสัวกิมไซต้อนรับเจ้าพนักงานเป็นอย่างดี

อีกครั้งหนึ่งที่หนังสือพิมพ์รายวันทั้งภาษาไทย และจีน ภาษาฝรั่งได้เสนอข่าวความอุกอาจของพ่อค้าหน้าเลือด ที่ใช้ให้คนของมันสังหารชีวิตพ่อค้าที่ร่วมมือกับรัฐบาลช่วยเหลือประชาชน ห้างศิริวิทย์พานิชของอาเสี้ยกิมหงวนถูกขว้างด้วยลูกระเบิดอย่างแรง ทำให้พนักงานขายของต้องเสียชีวิต 2 คน คนหนึ่งตายคาที่ อีกคนหนึ่งไปตายที่โรงพยาบาลกลาง ห้างศิริวิทย์พานิชพังไปหนึ่งแถบ ได้รับความเสียหายประมาณ 150,000 บาท และจำเป็นต้องหยุดทำการค้าขาย 1 เดือนเพื่อซ่อมแซมสถานที่

ในวันนั้นเองตอนเย็น เจ้าพนักงานตำรวจได้จับผู้ที่สงสัยว่าเป็นคนขว้างระเบิดได้ที่บ้านหลังโรงภาพยนตร์สะพานเหลือง เขาเป็นนักเลงอันธพาลที่มีชื่อเสียงโด่งดังชื่อเป้ แต่หาไม่ได้เป้เหมือนชื่อเขา เป็นชายหนุ่มฉกรรจ์ร่างใหญ่สักเต็มตัวเจ้าหน้าที่ค้นบ้านนายเป้ ได้เงินสดซ่อนไว้ใต้ที่นอน 4,300 บาทเป็นปืนพกแบบยู.เอส.อาร์มี 11 มม. 1 กระบอก ซึ่งเป็นปืนแบบเดียวกับที่นายเม้งเปา และหลวงภักดีพานิชการถูกยิงตาย นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ยังได้ลูกระเบิดมืออีก 1 ลูกซ่อนอยู่ในลังไม้จำฉาได้เพียง เป็นลูกระเบิดแบบสหประชาชาติ ขณะที่ร.ต.อ.สมบุญ บุญประภาภักดีตำรวจในบังคับบัญชาของเขา รวม 5 คนกรูกันขึ้นไปจับนายเป้ในนอนสนทนากับภรรยาของเขา และเล่านิทานให้ภรรยาร่างอวบอ้วนของเขาฟัง เจ้าพนักงานมีหลักฐานพอที่จะเชื่อมั่นว่า นายเป้เป็นนักเลงใหญ่เป็นคนที่ร้ายสังหารชีวิตนายเม้งเปา หลวงภักดีพานิชการ และเป็นผู้ขว้างระเบิดห้างศิริวิทย์พานิช

แต่แล้วในวันรุ่งขึ้น เป้ก็กลายเป็นล่องหนหายตัวไปจากสถานีตำรวจเป็นเหตุให้นายสิบเวรต้องเขาไปนอนในกรงแทนนายเป้ เขาสามารถสะเดาะกุญแจเหล็กล็อกคอกใหญ่ได้อย่างน่าประหลาด

พอกิมหงวนทราบข่าวว่านายเป้กลายเป็นอินวิสิเบิลแมน เขาก็หัวเสียเอ็ดตะโรไล่
“ว่า.....ตำรวจควบคุมยังไงกันโว้ย ทำไมถึงปล่อยให้มันหนีไปได้ กันเชื่อเหลือเกินว่าอ้ายเป้เป็นผู้ขว้างลูกระเบิดใส่ห้างของกัน”

ดร.ดิเรกว่า “เมื่อมันหนีไปได้ มันก็คงจะเปิดฉากอาละวาดอีก และหมายความว่าชีวิตของพวกเรากำลังอยู่ในระหว่างอันตราย”

พลพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“แต่ตำรวจคงจะใช้ความพยายามจับตัวอ้ายเป้สุดความสามารถ มันคือมหาเวรร้ายแห่งนครหลวงยอมตัวเป็นเครื่องมือของอ้ายพวกพ่อค้าหน้าเลือด”

กิมหงวนเม้มปากแน่น หันมามองดูหน้านิกร

“อ้ายกร แก่รู้จักพวกเคาบอยแถวสะพานเหลืองบ้างไหมวะ”

นิกรลืมนตาโพลง

“จะรู้จักกันได้ยังไงโวย กันไม่ใช่เคาบอยนี่หว่า อ้อ คุณเหมือนอ้ายแห้วเคยไปเที่ยวแถวสะพานเหลืองบ่อย ๆ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นฟ้องด้วย

“เออ... ถูกละ พวกเคาบอยแถวสะพานเหลืองหน้าตาแปลก ๆ เคยมาหาเจ้าแห้วที่นี่” แล้วท่านก็พูดกับเสี่ยหงวน “แกจะสืบสวนหาตัวอ้ายเป้ให้ไหมล่ะ”

“ครับ ถูกละ ผมจะช่วยตำรวจสืบเอาตัวอ้ายเป้ให้ได้ มันคงจะหลบซ่อนตัวอยู่ในกรุงเทพ ๆ นี้เอง ถ้าผมจับได้ ผมจะเอาอ้ายเป้มาที่นี่ซ่อนให้อ่านทีเดียว จนกว่ามันจะรับสารภาพว่า มันเป็นคนขี้วางระเบิดข้างผม และยอมบอกตัวผู้ที่จ้างมัน ต่อจากนั้นผมก็จะยิงคนที่จ้างอ้ายเป้ทิ้งเสี่ย เพราะมันเป็นศัตรูสำคัญยิ่งของพวกพ่อค้าที่ช่วยลดค่าครองชีพของพลเมือง”

เจ้าแห้วถือดาบไล่สวิสกีโซดาเย็นเจิบรวม 4 แก้วเดินเข้ามาในเรือดันไม้

“รับประทานคุณนั่นทำให้เอามาขอรับ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ดีแล้ว ข้ามีธุระสำคัญยิ่งที่จะใช้ให้เอ็งทำโดยตั้งเงินรางวัลไว้ว่า ถ้าเอ็งทำสำเร็จข้าจะให้เงินเอ็ง 5,000 บาท”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

“รับประทานอย่าล้อเล่นให้น้ำลายไหลหน่อยเลยครับ รับประทานได้ 5,000 ผมก็ดีใจตายहांเท่านั้น”

พลว่า “ไม่ใช่ล้อเล่นโวย เรากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการ นี่อ้ายแห้ว แก่เคยแอบไปสูบกัญชาที่ก๊วนสะพานเหลืองบ่อย ๆ ไช้ไหม”

เจ้าแห้วยิ้มเอียงอาย

“ครับ รับประทานหมูนี่ไม่ใคร่จะไป”

นิกรถามโดยเร็ว

“ถ้ายังงั้น แก่ก็คงรู้จักกับพวกเคาบอยที่นั่นหลายคน”

“อ้อ รับประทานรู้จักซีครับ ผมได้สังคม และสังสรรค์กันมานานแล้ว รับประทานรักใคร่ชอบพอกันทั้งนั้น”

“ดีแล้ว อ้ายแห้ว ฉันต้องการให้แกไปสืบตามบรรดาเพื่อนฝูงของแก ซึ่งคงจะมีใครรู้จักคุ้นเคยกับอ้ายเป้บ้าง ฉัน และพวกเราจะติดตามจับอ้ายเป้ เข้าใจว่ามันคงหลบซ่อนอยู่ในกรุงเทพ ๆ นี้แหละ แก่พอใช้ความสามารถของแกสืบตำแหน่งแห่งที่ที่เจ้าเป้ไปหลบซ่อนตัวได้ไหม ถ้าสำเร็จ 5,000 บาทเป็นของแกทันที และฉันจะจ่ายให้แกก่อน 500 บาทสำหรับแกไปเลี้ยงเหล้ายาพรรคพวกของแก”

เจ้าแห้วลืมตาโพลง ภูมือไปมา

“รับประทานก็เรียบร้อยนะซีครับ รับประทานผมทำงานสำเร็จแน่ ถ้าไม่สำเร็จ ภายใน 5 วันนี้รับประทานขอมให้อาเสียกระทืบเลย อ้ายเป้ผมเคยเห็นหน้ามันบ่อย ๆ แต่มันถือว่าเป็นนักเลงใหญ่ รับประทานไม่ยอมมั่วสุ่มกับพวกผม เลยไม่ได้รู้จักกัน”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นเฮ้นี้แกเริ่มงานของแกได้ฉันอนุญาตให้แกไปเที่ยวก๊วนสะพาน เหลือง และฉันจะเรียนคุณอาหญิงเอง แกจะได้ไม่ถูกค่า”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“รับประทาน 5,000 บาทจริง ๆ นะครับ”

นิกรขยับเท้าจะเตะ

“แหม.....อ้ายเป้ตึงกเหลือเกิน”

“รับประทานไม่มกหรรอครับ แต่อยากได้”

ดร.ดิเรกแจกจ่ายแก้ววิสกี้โซดาให้พ่อตา และเพื่อนร่วมชีวิตของเขา ต่อจากนั้น 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้ต่อไป

ในคืนนั้นเอง เวลาประมาณ 19.30 น. เจ้าแห้วซึ่งไปเที่ยวก๊วนกัญชาสะพาน เหลืองตั้งแต่เย็น ก็รีบกระหืดกระหอบกลับมาบ้าน “พัชราภรณ์” และตรงมาพบ 4 สหายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรก ซึ่งนายแพทย์หนุ่มกำลังฉายภาพยนตร์ข่าวสงครามเกาหลีที่เขาถ่ายด้วยมือของเขาเอง ให้เพื่อนเกลอและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ชม (อ่านรายละเอียดในเรื่อง “ไปเกาหลี”)

พอภาพยนตร์หมดม้วน ดร.ดิเรกก็เปิดไฟฟ้ากลางห้อง ในเวลาเดียวกับที่เจ้าแห้ว เคาะประตูเรียก

“กัมอิน” ดร.ดิเรกกล่าวเป็นภาษาฝรั่งตามสันดานของหัวนอกที่คิดว่าภาษาฝรั่ง ดีกว่าภาษาไทย

เจ้าแห้วเปิดประตูเดินเข้ามา และปิดประตูไว้ ใบหน้าของเจ้าแห้วสดชื่นแววตา เป็นประกายแจ่มใส

“รับประทานสำเร็จแล้วครับ” เจ้าแห้วพูดระล่ำระลัก “รับประทานไปจูดได้คำต่อ เข้า เพื่อนของผมเป็นลูกน้องคนสนิทของอ้ายเป้”

4 สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ต่างเผ่นพรวดลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินเข้ามาหาเจ้า แห้วด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“เป็นความจริงหรืออ้ายแห้ว” พลถามโดยเร็ว

“รับประทานให้คืนตายซีครับ ผมรู้ที่อยู่ของอ้ายเป้แล้ว”

กิมหงวนใจเต้นระทึก

“บอกข้าเร็ว มันซ่อนตัวอยู่ที่ไหน”

“รับประทานอยู่ที่เรือกลไฟ “แสงอาทิตย์” ขอรับ เป็นเรือโยงไม่ใช่เรือโดยสาร
พรุ่งนี้เย็นจะเดินทางขึ้นเหนือแล้ว รับประทานผมยอมเสียเงินเลี้ยงเหล้าอ้ายแจ่มจนเมา มันก็เลยเล่า
ให้ฟังหมด รับประทานมันไม่ทราบหรือครับว่าผมเป็นจี้ข้าของพวกคุณ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คิดมือแป๊ะ

“สำเร็จแน่ เล่าให้ฟังให้ละเอียดซี”

เจ้าแห้วยิ้มให้เสียหงวน

“รับประทาน 5,000 นะครับ”

“เออ” กิมหงวนแผดเสียงลั่น “จับอ้ายเป็ได้เข้าเซ็นเซ็คให้เอ็งทันที”

เจ้าแห้วเป่าปากเบา ๆ กลิ่นแอลกอฮอล์พุ่งไปหมด ใบหน้าของเจ้าแห้วแดงก่ำ

“รับประทานผมไปถึงก๊วนราว 5 โมงเย็นกว่า ๆ พบเพื่อนหลายคนก็เลยล่อักยูกา
กัน อ้ายแจ่มมันชวนผมให้เลี้ยงเหล้ามัน รับประทานผมก็ชวนมันนั่งสามล้อ มารับประทานเหล้า
และอาหารที่ตลาดสามย่าน ค่อย ๆ เลียบเคียงไต่ถามเรื่องอ้ายเป็ รับประทานที่แรกมันไม่ยอมบอก
บอกแต่เพียงว่ามันเป็นสมุนคนสนิทของอ้ายเป็ และมันรู้ว่าอ้ายเป็หลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหน
รับประทานผมเลยมานะกัดฟันซื้อตราขาวให้มันรับประทาน 1 ขวด แจ็กที่ร้านนั้นชุกผมเลย เรียก
ผมว่าอาเลี้ยทันที รับประทานอ้ายแจ่มเกิดมาไม่เคยลิ้มรสตราขาว รับประทานล่อเข้าไปจนเมา
แล้วก็เปิดเผยเรื่องอ้ายเป็ให้ผมทราบ มันว่าเมื่อตอนเที่ยงมันไปพบอ้ายเป็ที่เรือ รับประทานเรือ
“แสงอาทิตย์” จอดอยู่ที่ท่าบางกระบือขอรับ นายท้ายเรือเป็นลูกน้องของอ้ายเป็ จะช่วยพาอ้ายเป็
หนีไปทางเมืองเหนือ รับประทานพอผมรู้เรื่อง ก็รีบเอาอ้ายแจ่มนั่งสามล้อไปส่งที่ก๊วน แล้วก็รีบ
กลับ
มาบ้าน”

กิมหงวนยกมือตบกลางกระหม่อมเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เบา ๆ หลายทีเข้าใจผิดคิดว่า
เป็นนิกร

“เสร็จแน่อ้ายกร เตรียมตัวไปบางกระบือเดี๋ยวนี้ จับอ้ายเป็เอามาบ้านเรา หรือมาย
ก็เอาไปซ้อมที่โนที่เปลี่ยว ๆ ฝึกนักรบยิงทิ้งเสียเลยกันแสดงเอง”

ท่านเจ้าคุณยกศอกกระแทกหน้าอกอาเลี้ยดังพลั๊ก

“นี่แน่ะ”

กิมหงวนร้องลั่น พอเห็นหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ใจหาย รีบยกมือไหว้ทันที

“ไอ้ย่า ประทานโทษเถอะครับ ผมนี่กว่าหัวอ้ายกร”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“คนหนึ่งผมดก อีกคนเส้นเดีวก็ไม่มี ไม่น่าจะจับผิดหัวเลย ฮะ ฮะ”

เจ้าคุณคือนปะหลับปะเหลือก อาเสี่ยกิมหงวนกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่าง
เป็นงานเป็นการ

“ไปไว้วัยพวกเรา รีบไปที่เรือแสงอาทิตย์เดี๋ยวนี้ อ้ายแห้วเอารถเต็นแวกอน
ออก ทำเป็นว่าเราเป็นตำรวจเสี่ยเลย ม่ายเราอาจจะต้องปะทะกับพวกลูกเรือ “แสงอาทิตย์” ก็ได้”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ว่า “อ้ายเป็มันคงไม่ยอมให้เราจับกุมโดยละม่อม การปะทะกัน
น่ากลัวจะหลีกเลียงไม่ได้”

กิมหงวนหันหัวเราะ

“ถ้ามันสู้ผมยิงทิ้งเลย รีบไปกันเถอะครับ”

ทุกคนพากันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่มเพื่อเดินทาง
ไปจับกุมนายเป็ศัตรูคนสำคัญหมายเลข 1 ของพวกพ่อค้าซึ่งเป็นฝ่ายร่วมมือกับรัฐบาลในการ
ช่วยเหลือประชาชนให้ได้ชื่อของถูก

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และเจ้าแห้วก็มาถึง
ท่าเรือเขียวไข่กาตำบลบางกระบือ ทุกคนมีอาวุธติดตัวมาคนละกระบอกเมื่อลงมาจากรถเสี่ยหงวน
ก็สืบถามจากตาแก่คนแจวเรือจ้างคนหนึ่ง ซึ่งยืนรอคอยรับผู้โดยสารอยู่ในบริเวณแถวนั้น

“ลุงจ๊ะ ลุงรู้ไหมว่าเรือ “แสงอาทิตย์” จอดอยู่ที่ไหน”

ชายชรามองดูเสี่ยหงวนอย่างเกรง ๆ และเป็นธรรมดาของพวกเรือจ้างที่จะต้องรู้ดี
ว่า เรือกลไฟชื่ออะไร จอดอยู่ที่ไหนบ้าง

“เรือแสงอาทิตย์หรือขอรับ” แกพูดนอบน้อม “ท่านเดินเข้าไปในตรอกนั้นซีกครับ
แล้วเลี้ยวขวามือลงแม่น้ำ เรือแสงอาทิตย์จอดอยู่ริมฝั่งติดกับเรืออินทรา”

ไม่ต้องสงสัยว่าเสี่ยหงวนจะดีใจสักเพียงใด

“ขอบใจมากลุง ฉันจะไปพบนายท้ายเรือสักหน่อย เขาเป็นคนของนั่นเอง เอ้า...
ลุง เอาเงินไปใช้เล่นบ้างซี” พูดจบกิมหงวนก็ส่งธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับให้ชายชรา
คนแจวเรือจ้างหน้าตั้น มองดูธนบัตรสีแดงในมือเสี่ยหงวนอย่างตื่นตะลึงเหลือที่
จะกล่าว

“โอ.....ท่านให้กระผม.....”

อาเสี่ยหัวเราะ

“เอาไปเถอะลุง”

ชายชราสั่นศีรษะ

“ขอบพระคุณละขอรับ กระผมรับไว้ไม่ได้ดีไม่ดีจะต้องคิดคุกคิดตะรางฐานใช้
แบ็งค์เก้”

เสี่ยหงวนทำคายน พุดเสี่ยงตะโกน

“แล้วกัน แบ็งค์คีนะลุงไม่ใช่แบ็งค์เก้ ปู้โช.....”

ชายชราอ้าปากหาว กระพุ่มมือไหว้เสี้ยหงวนแล้วยื่นมืออันสั่นเทารับธนบัตรมา ถือไว้ แก่ให้ศีลให้พรพิมพ์ แต่กิมหงวนไม่ได้สนใจอะไร เขาหันมาพยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขาแล้ว เดินนำหน้าพวกคณะพรรคเข้าไปในตรอกแคบ ๆ ทางซ้ายมือภายในตรอกมืดคือ เมื่อเดินลึกเข้าไปประมาณ 100 เมตรก็เลี้ยวขวาลงแม่น้ำ มองแลเห็นเรือกลไฟ 2 ลำจอดอยู่ริมตลิ่ง มีตะเกียงรั้วจอดอยู่ในเรือ

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับเพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ

“เห็นไหม เรือจอดอยู่นั้นแต่ไม่รู้ว่ล่ำไหน เรายังไงดีพวกเรา”

เจ้าแห้วอยากได้เงิน 5,000 บาทเต็มทน เขาพูดขึ้นทันที

“รับประทานเอาซึ่งจี้ดีกว่าครับ พวกคุณรับประทานยืนอยู่ข้างกองไม้กระดาษนี้ รับประทานผมจะไปพบกับอ้ายเป็เอง หลอกหลวงมันขึ้นมาบนบก โทกมันว่าผมมากับอ้ายแจ่มคนสนิทของมัน รับประทานผมมุ่งกางเกงขาสั้นสวมเสื้อเชิ้ตเก่า ๆ อย่างนี้รับประทานมันไม่สงสัยหรอกครับ ผมจะพาอ้ายเป็เดินมาทางนี้แล้วรับประทานช่วยกันสะกรรมมันเลย”

พลจ้องมองคูหน้าเจ้าแห้วคล้ายกับไม่เชื่อความสามารถแล้วพูดสัพยอกเจ้าแห้วเบา ๆ

“รับประทานแก้ทำได้เรอะ พลาดปลั้งอ้ายเป็มันยังแกล้งพรวดเขียวนา”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานได้ครับ เงินสินบนรางวัลนำจับที่อาเสียให้ผมรับประทานตั้ง 5,000 บาท รับประทานยังงี่เสี่ยผมก็ต้องหลอกหลวงเอาตัวอ้ายเป็ขึ้นมาจากรือให้ได้”

พลพยักหน้าช้า ๆ

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นพวกเราจะแอบซ่อนอยู่ที่นี้แหละ ไป.....แกลไปได้ ระวังตัวให้ดี ถ้าอย่างไรมันเสียก่อนที่มันจะยิงแกล”

เจ้าแห้วประนมมือไหว้พระว่าคาถาพิมพ์ปลอมใจตนเองให้กล้าหาญ เพราะหวังจะได้เงิน 5,000 บาทจากเสี้ยหงวน เจ้าแห้วเดินตรงไปยังเขื่อนริมน้ำ

จากแสงสลัว ๆ ของไฟฟ้าดวงหนึ่ง เจ้าแห้วได้พบเรือแสงอาทิตย์แล้ว มีป้ายอักษรโลหะอยู่ที่หัวเรือ มันเป็นเรือกลไฟชั้นครึ่งทาสีเขียว ตอนหัวเรือชั้นล่างมีตะเกียงรั้วดวงหนึ่งจุดสว่าง และกระตาศาย 3 คนกำลังนั่งล้อมวงกินอะไรกันอยู่

เจ้าแห้วย่อเข้ามาหยุดยืนห่างจากรือ “แสงอาทิตย์” เพียงวาเดียวแล้วเขาก็แลเห็นเจ้าเป็อย่างถนัด ซึ่งเจ้าแห้วจำได้ดี เพราะเคยเห็นนายเป็ที่ก๊วนกัญชาสะพานเหลืองมาหลายครั้ง เพื่อนบอกให้รู้ว่าเป็เป็นนักเลงใหญ่

“พี่เป็ พี่เป็ครับ” เจ้าแห้วร้องเรียกเบา ๆ

ชายฉกรรจ์ทั้ง 3 สะดุ้งเฮือก เหยหน้ามองดูเจ้าแห้วทันที เจ้าเป็คว้ามีดพกเล่มใหญ่ข้าง ๆ ตัวขึ้นมาถือ แกล้งกล่าวถามเจ้าแห้ว

“มาหาใครน้องชาย”

“มาหาพี่เป็ครับ”

เป็เข้าใจว่าเจ้าแห้วเป็นสายลับของตำรวจ คิดในใจว่าถ้าอย่างไรเขาก็จะกระโดดลงแม่น้ำ อาศัยความมืดว่ายน้ำหนีไปตามเรือข้าวซึ่งจอดอยู่มากมายหลายสิบลำ

“ที่นี่ไม่มีใครชื่อเป็หรือก”

เจ้าแห้วหัวเราะ เดินขึ้นมาขึ้นบนเขื่อน

“ขึ้นมาเถอะพี่ อ้ายแจ่มมันเอาเสื้อกางเกงมาให้ มันชวนฉันมาเป็นเพื่อน”

คราวนี้เสื้อร้ายก็ติดกับเจ้าแห้ว เมื่อเจ้าแห้วกล่าวถึงเจ้าแจ่มสมุนคนสนิทของเขาซึ่งไม่มีใครรู้ เขาพยายามจ้องมองดูหน้าเจ้าแห้ว และนี่ก็คล้ายคลึงคล้าคล้าเคยเห็นเจ้าแห้วที่ก๊วนสะพานเหลือง

“อ้ายแจ่มมาเถอะ” พุดเปรย ๆ

“ครับมากับผม”

เสื้อร้ายถอนหายใจโล่งอก หันมายิ้มกับนายท้าย และอินนิเยร์เรือแสงอาทิตย์ซึ่งเป็นสมุนเก่าแก่ของเขาแต่บัดนี้เลิกเป็นนักเลงแล้ว

“สิ้นเคราะห์ไปที คุณีกว่าสายลับตำรวจเสียอีก ง่า – กูจะขึ้นไปพบกับอ้ายแจ่มสักประเดี๋ยว ดีใจจริงโว้ยที่มันอุตส่าห์เก็บเสื้อผ้าเอามาให้ ม่ายงั้นหนีไปอยู่ปากน้ำโพก็ไม่มีอะไรจะใช้”

เจ้าเป็ลุกขึ้นก้าวขึ้นมาจากเรือ เจ้าแห้วยกมือไหว้ และยิ้มแหย ๆ

“ถ้าจะนึกว่าผมเป็นสายลับไปลึศกระมัง”

เป็แสร้งยิ้ม ยกมือตอบว่าเจ้าแห้ว

“เอ็งเป็นใครอายน้องชาย”

“ผมชื่อแห้วยังไงละพี่ เพื่อนสูบกัญชาคู่หูกับอ้ายแจ่ม”

“อ้อ นั่นนะซีโว้ย กูว่ากูเคยเห็นหน้ามึงเหมือนกัน ทางบ้านเป็นยังไงบ้างอายน้องชาย ตำรวจ.....”

เจ้าแห้วจู้ยี้ปาก

“เบาหน้อยพี่เป็ ตำรวจยังป่วนเป็นอนอยู่ที่บ้านพี่ชายหลายคน เพราะเขาเชื่อว่าพี่เป็จะต้องแอบไปพบกับเจ้เหี้ยมที่บ้าน หรือมายก็ไปเอาข้าวของเปิดไปเลยพี่เป็อยู่กรุงเทพ ฯ เป็นเสร็จแน่ ออกไปหาอ้ายแจ่มเถอะ มันคอยอยู่ที่ร้านข้าวต้มก๊วย”

“แล้วทำไมมันไม่เข้ามา”

เจ้าแห้วตอบด้วยปฏิภาณอันเฉียบแหลม

“ตรอกมันมีดนี่ครับ หอบข้าวของพะรุงพะรังเข้ามาเจอเอากองตรวจเข้าอ้ายแจ่มก็พลอยหงิกแกลกเท่านั้น”

“เออ – จริง อ้ายแจ่มมันรอบคอบดีมาก ญะจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว เห็นใครเป็นตำรวจไปหมด ไป อ้ายน้องชาย ขอบใจเอ็งมากที่เอ็งมีส่วนช่วยเหลือข้า ข้ากำลังเข้าตางนโวย เงินทองที่ควรจะได้ตั้ง 2 หมื่นแต่ไม่กล้าไปเอา”

เจ้าเป็รูู้สึกรักใคร่เจ้าแห้วมาก ยกมือจับแขนเจ้าแห้วเดินฝ่าความมืดออกไป
จากตรอก

และพอเจ้าเป็เดินผ่านมา พลก็กระโดดเข้าตระหวัดรัดคอจอมนักเลงไว้ แล้วเสี้ยกิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และนิกรก็ใช้ปืนพกจีเจ้าเป็

“อย่าต่อสู้นะ” อาเสี้ยคำราม “พ่อยิงตายห้าเลย”

เจ้าเป็เอกลั่นขวัญหาย เข้าใจว่า 4 สหายเป็นนายตำรวจ ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกุญแจมือใหม่เอี่ยมออกมาสวมข้อมือเจ้าเป็ทั้ง 2 ข้างแล้วเขาก็หัวเราะชอบใจ

“ไป – ออกไปขึ้นรถ แกนี่หรือว่าแจะหนีเราพัน ที่มานี่นะอัศวินทั้งนั้นแหละโวย”

เจ้าเป็มองดูหน้าเจ้าแห้วด้วยความอาฆาตมาดร้าย

“มึงต๋มกู” เขาคำราม

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ก็ต๋มชื่อนะ กู – สิบตำรวจแห้วกองปราบ ๆ รู้จักไว้เถอะ ล่อแหวนอัศวินมาแล้ว 5 วง มองหน้าหรือ เดี่ยวพ่อซ้อมซะเลย” แล้วเจ้าแห้วก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชิดเท้าตรงอย่างแข็งแรง “ผู้การครับ กระผมขออนุญาตซ้อมผู้ต้องหานิดหน่อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจหนัก ๆ มองดูเจ้าแห้วอย่างปลงอนิจจัง

“มึงจะบ้าก็บ้าไปคนเดียวซีโวย อย่าพยายามให้กูเป็นบ้าไปกับมึงเลย”

กิมหงวนหัวเราะลั่น ยกมือตบหน้าเจ้าเป็

“ไป – พี่ชายไปขึ้นรถ วันนี้ลื้อมีเกียรติได้นั่งบุคลิกเก่งเชียวโวย ไม่ต้องกลัวการยิงทั้ง อ้าวจะทำต่อเมื่อมีความจำเป็น”

แล้ว 4 สหายก็พานายเป็ออกมาจากตรอกนั้น เมื่อออกมาถึงถนนใหญ่ ประชาชนก็พากันมองอย่างตื่น ๆ เข้าใจว่าคณะพรรค 4 สหายเป็นเจ้าพนักงานตำรวจนอกเครื่องแบบ

บุคลิกเก่งจอดอยู่ริมบาทวิถี เจ้าแห้วเปิดประตูรถออก กิมหงวนพาเจ้าเป็กับพล และนิกรขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ ส่วนดร.ดิเรกกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งรวมกับเจ้าแห้วตอนหน้ารถ

เสียงเครื่องยนต์ถูกสตาร์ทขึ้นท่ามกลางสายตาประชาชนเกือบ 100 คน เจ้าแห้วจัดแจงถอยหลังกลับรถ แล้วหันมาถามเสี้ยหงวน

“ไปไหนครับ ผู้กอง”

เสี้ยหงวนพลอยเป็นบ้าไปกับเจ้าแห้วด้วย

“ไปบางเขน”

นายเป็เย็นวาทไปหมดทั้งตัว บุกเบิกงัดโกยอ้าวไปจากที่นั่น จอมนักเลงมองดูอา
เสียด้วยสายตาแสดงการวิงวอน

“ง่า.....กรุณาอย่าพาผมไปยิงทิ้งเลยครับ”

อาเสียด้วยเรา

“ก็ไม่ได้ แต่แกจะต้องรับสารภาพตามตรงว่าแกเป็นผู้ขว้างระเบิดห้าง
“ศิริลัษณ์พานิช” และแกจะต้องรับสารภาพว่า ใครเป็นผู้จ้างแก”

“โธ่....ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลยนี่ครับ ให้ผมตายโหง”

กิมหงวนยกหลังมือขวาทบหน้านายเป็ดังจาด เขาเริ่มดันซ้อมผู้ต้องหาแล้ว

“อ้ายสัตว์ ประเดี้ยวพ่อยิงทิ้งเลย ยังจะปากแข็งอีก แกควรจะคิดบ้างซิว่า
พฤติกรรมของแกนั้นได้ทำลายชาติของเราทางอ้อม แกเป็นผู้ยิงนายเม่งเป่า และคุณหลวงภักดี ฯ
ตายไขใหม่ละ เขาต้องตายเพราะเขาร่วมมือกับรัฐบาลช่วยลดราคาค่าครองชีพของประชาชน แก
โหดร้ายมาก แกเห็นแก่เงินสินจ้าง ชำกนโดยที่เขาไม่ได้มีเรื่องผัดฟ้องหมองใจอะไรกับแก และ
คนที่ไม่มีส่วนรู้เห็นอะไรเช่นคนขายของหน้าห้าง “ศิริลัษณ์พานิช” ก็ต้องตายด้วยความทารุณของ
แก”

เจ้าเป็นั่งก้มหน้านิ่งเฉย 4 สหายช่วยกันปลอบโยนซักถามถึงผู้จ้าง นายเป็กลับ
ปฏิเสธว่าเขาไม่ได้ฆ่าใคร และไม่ยอมรับจ้างทำงานเช่นนี้ นิกรเดือดดาลขึ้นมาก็พูดกับเจ้าเห้วดัง ๆ
“หมู...ขับรถเร็ว ๆ หน่อยเถอะวะ ป่านนี้พวกที่จะเข้าแย่งผู้ต้องหาคงไปชุมนุมอยู่
แล้ว เร็วหน่อย จะได้ตรงกับที่นัดหมายกันไว้”

บุกเบิกงัดวิ่งไปราวกับลมพัด เจ้าเป็เหี้ยวแตกตัวสั่นงันงก เขื่อนมันว่า 4 สหายเป็น
ตำรวจ รถกึ่งคันงามแล่นไปทางบางซื่อด้วยความเร็วสูง กระจอนข้ามสะพานแดงตรงไปทางถนน
ประชาธิปไตย แต่พอผ่านคลองประปาเจ้าเป็ก็ยอมสารภาพเพราะความรักตัวกลัวตาย

“คุณครับ อย่าเอาผมไปยิงทิ้งเลยครับ ผมยอมสารภาพแล้ว”

4 สหายและท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มแป้นไปตามกัน พลกล่าวถามจอมนักเลง
ทันที

“ง่า...ครับ ถูกแล้ว” ผู้ต้องหาพูดด้วยความรักตัวกลัวตาย “อย่ายิงผมเลยวันนี้ก็
เป็นวันพระ”

เสียด้วยหัวเราะก๊าก

“พระท่านห้ามฆ่าสัตว์ แต่แกเป็นคนไม่ใช่สัตว์ ฆ่าได้ไม่บาป ถ้าแกยังรักที่จะมี
ชีวิตอยู่ต่อไป แกต้องบอกเราตามตรงว่าใครเป็นผู้จ้างแก”

นิกรได้ทีก็จู่เจ้าเป็

“หรืออยากตายก็ตามใจ เกือบถึงถนนประชาธิปไตยแล้ว ถ้าหากว่าแกไม่บอก รถ
ของเราก็จะเลี้ยวซ้ายไปบางเขน”

“โอ๊ย...บอกครับ คนจ้างผมคือนายชุนเสียใหญ่ครับ”

กิมหงวนลืมหวนตาโพล่ง

“อ้ายชุน” เขาอุทานลั่นรถ “นึกว่าใครที่โหน อ้ายชุนนี่เอง ฮะ ฮะ หวานละวะ อ้ายชุนจะต้องรับกรรมที่มันก่อขึ้น นึกสงสัยอยู่เหมือนกัน”

พลถาแมนายเป้เบา ๆ

“นายชุนเป็นตัวละครในเรื่องนี้คนเดียวใช่ไหม พี่ชายรับสารภาพเถอะเพื่อน กันขอ สัญญาด้วยเกียรติยศว่ถ้าแก่ให้ความสว่างแก่กันในเรื่องนี้ กันจะปล่อยแก่เป็นอิสระ กันต้องการ เท่านั้น”

“ครับ เสียชุนเป็นตัวละครคนเดียว ผมเป็นคนของเขาครับ เขาใช้ให้ผมพิมพ์ จดหมายส่งไปตามบรรดานายห้างต่าง ๆ ชูไม่ให้ลดราคาสินค้า ใครไม่ทำตามเขาก็ให้ผมยิงทิ้ง สำหรับอาเสียกิมหงวน เสียชุนว่าเคยเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนกันมา ยังไม่ยอมฆ่า เลยใช้ให้ผมเอาระเบิดไปขว้างห้าง”

อาเสียยิ้มเป็น

“แกมีหลักฐานอะไรบ้างที่เสียชุนจ้างแก่”

“หลักฐานก็คือเช็คคณะซีครับ ผมได้รับค่าจ้างฆ่าคนรายละ 10,000 บาท 2 ราย 20,000 บาท และเสียชุนสัญญาจะให้ผมอีก 20,000 บาทเป็นพิเศษ แต่ผมไม่มีโอกาสได้เงินนี้แล้ว เงินที่ได้มาตำรวจก็ยึดเอาไปหมด”

กิมหงวนเม้มปากแน่น บอกเจ้าแห้วให้เลี้ยวขวามือมาทางอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ 4 สหายผลัดกันสอบสวนนายเป้ต่อไป จนกระทั่งแน่ใจว่านายชุนพ่อค้าใหญ่เป็นตัวละครในเรื่องนี้ อย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อบุอิกผ่านซอยอารีย์มาเล็กน้อย กิมหงวนก็บอกให้เจ้าแห้วหยุดรถบุอิกเก็งริมทาง

“พี่ชาย” กิมหงวนพูดกับนายเป้ “กันยินดีให้อิสระภาพแก่ ไป...ลงไปเสียจาก กรุงเทพฯ ๆ ตามแผนการณ์ของแก่ กันไม่ใช่ตำรวจหรอก กันคืออาเสียกิมหงวนเจ้าของห้างศิริวิสัยซ์พานิช กันสงสาร และเห็นใจแก่ เพราะแก่ไม่ใช่ตัวละคร เอ้า...เอาเงินไปใช้ ขอบใจมากที่แก่ สารภาพความจริงให้พวกเรารู้ กันรับรองว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องของแก่กับตำรวจเลย”

เจ้าเป้นิ่งตะลึงพริ้งเพริด แต่เขาไม่มีความคิดความอ่านอะไรแล้วเขายกมือไหว้กิมหงวน และรับธนบัตรปีกบ่อเริ่มมาถือไว้

“ขอบคุณเสียมากเชียวครับที่กรุณาผม โห้ – ผมเข้าใจผิดถนัด นึกว่าอาเสียกับพรรคพวกเป็นตำรวจเสียอีก กลัวจะเอาไปยิงทิ้งเลยสารภาพหมด”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไปเถอะพี่ชาย กันให้เงินแก่ไปตั้ง 3,000 แล้ว ไปตามทางของแก และอย่าลืมว่า ตำรวจเขากำลังติดตามหาตัวแกทุกมุมเมือง”

นายเป็ดใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เขายกมือไหว้คณะพรรค 4 สหายกล่าวคำอำลา เสียงละห้อยแล้วรีบลงลานลงไปจากรถ

บู๊คแก๊งเล่นต่อไป เจ้าแห้วหันมาถามกิมหงวน

“ไปไหนครับผู้กอง”

อาเสี่ยทำคายน

“หมดชุดแล้วโว้ย ผู้กองตะหวักตะบวยอะไรกันอีกล่ะ ไปสลิมนเดี๋ยวนี้” แล้วเขาก็หันมายิ้มกับเกลอของเขา “เวรย่อมระงับด้วยการจองเวร อ้ายเสี่ยขุนมันคิดทำลายล้างชีวิตเรา เราต้องใช้ไม้มีดสังหารมันเช่นเดียวกัน เฮ้ – ดิเรก อ้ายนั่นล่ะ”

นายแพทย์หนุ่มล้วงกระเป๋าหยิบอายนั่นออกมาส่งให้กิมหงวน มันคือระเบิดมือที่มีอำนาจจะระเบิดรุนแรงมาก

“แกจะสังหารเสี่ยขุนด้วยระเบิดมือนี้หรือ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถาม

“ครับ มันเล่นงานผมด้วยลูกระเบิดมือ ผมก็ต้องตอบแทนมันด้วยลูกระเบิดมือ เช่นเดียวกัน”

แทนที่จะมีใครคัดค้าน ทุกคนกลับเห็นพ้องด้วย ดร.ดิเรกกล่าวขึ้น

“ออไร้อออไร้อ สุภษิตอินเดียบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า ทรายวักกินหนามัทราราชธานี ยาน่าแปลว่า.....ลูกระเบิดมือดีกว่าปืนพก”

เจ้าแห้วเหยียบคันท้ำมันลงไปอีก บู๊คแก๊งวิ่งราวกับจะเขี่ยมฤตยูให้ได้อาย กิมหงวนนั่งกระเดาะลูกระเบิดมือมาตลอดทาง เขาคิดในใจว่าถ้าเขาสังหารเสี่ยขุนได้ พวกพ่อค้าที่ดีทั้งหลายก็คงนอนตาหลับ ซื้อง่ายขายคล่องโดยไม่ต้องหวาดระแวงภัยอันตราย เสี่ยขุนเป็นพ่อค้าใหญ่ที่มีอิทธิพลในวงการค้าเท่าเทียมกับเสี่ยหงวน แต่มีนิสัยจิตใจทรามมีหลังจากสกปรกโสมมยิ่ง ในที่สุด บู๊คแก๊งก็เล่นเข้ามาในตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของถนนสลิมน และเมื่อเล่นไปสุดตรอกก็กลับรถ และย้อนออกมาอีก กิมหงวนบอกกับเพื่อนเกลอของเขาว่าคดีหลังใหญ่ ประตุไม้สี่เขี้ยวนี้แหละคือบ้านอ้ายววยร้ายแห่งนครหลวง

“กันแสดงเอง” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ หลังจากบอกให้เจ้าแห้วหยุดรถได้ร่มไม้ใหญ่ ต้นหนึ่ง “อ้ายกรไปด้วยกัน นอกนั้นรออยู่บนรถนี่”

นิกรสะอึกเฮือก

“แสดงเองทำไมถึงเอากันไปด้วยล่ะโว้ย ถ้าจะให้ดีแก่ไปคนเดียวสวยกว่า”

กิมหงวนหัวเราะ

“เอ...อ้ายนี่ซี้ลาคเหลือเกิน กันจะขอยืมปากแกहन่อยเดี๋ยวนั้น วานให้แก ร้องตะโกนเรียกแล้วเรายืนอยู่นอกรั้ว ถ้าอ้ายซุนออกมาหน้าตึกกันจะเหวี่ยงลูกระเบิดเข้าไปเลย แล้วเราก็งี้จั้นรถเท่านี้ก็เสร็จเรื่อง”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เหมม.....เสียวไส้เหมือนกันโว้ย เพื่อสะเก้ระเบิดมันกระเด็นมาถูกเรา”

กิมหงวนจู้ปาก

“ก็พอกันขว้างมันเข้าไปเรากี่รีบหมอบราบกับพื้นเท่านี้เรากี่พินภัยไปน่าไม่ต้อง กลัว เราต้องฆ่ามันเพื่อความปลอดภัยของพวกเรา และพ่อค้าอื่น ๆ อีกหลายคน”

นิกรถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“เอา...เอาโว้ย เอายังไงก็เอากัน ง่วงนอนจะตายอยู่แล้ว รู้ยังงั้นนอนอยู่บ้านดีกว่า อ้ายเรื่องฆ่าคนนะไม่มีใครชอบหรอก ถ้าบรรจงจับด้วยการจงเวรแล้วมนุษย์เรามันก็ต้องแก้แค้น แทนกันเรื่อย ๆ ไป”

กิมหงวนหัวเราะ

“ก็ขังงั้นนะซี พระท่านถึงว่า....ชะตังชะตัง โอชะจ้ง เอวัง”

“हनอยแน” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “แปลว่าอะไรวะ”

“อ้าว ก็แปลว่า ข้าวตังหน้าตัง อร่อยจ้งหมดแล้ว”

แล้วอาเสี้ยก็ถือลูกระเบิดมือ พานายจอมทะเล้นลงมาจากรถ ภายในตรอกมืด เหมือนเข้าถ้ำตรอกนี้ ปรากฏการจี้กันบ๋อย ๆ ชาวบ้านไม่มีใครกล้าเดินในตอนกลางคืน 2 สหายตรง มาหยุดคริมีรั้วพระหั่งข้างประตูใหญ่ มองเข้าไปในบ้านแลเห็นตัวตัก 2 ชั้นแบบโบราณมีแสงไฟฟ้า ส่องสว่าง ตัวตักห่างจากประตูรั้วประมาณ 40 เมตรเศษ

“แกตะโกนเรียกมันहन่อยซี กร”

“เรียกยังงี้”

อาเสี้ยนิ่งนิก

“เรียกชื่อพ่อมันก็แล้วกันวะ มันจะได้โกรธรีบออกมาหน้าตึก พ่อมันชื่อซุน เมื่อ อยู่อัสสัมชัญกันเคยลื้อชื่อพ่ออ้ายซุนบ๋อย ๆ”

นิกรนิกสนุกขึ้นมาแล้ว เขาแหกปากตะโกนลั่น

“อ้ายซุน อ้ายซุนโว้ย อ้ายซุนพ่ออ้ายซุนอยู่ไหม ซุนโว้ย”

เสี้ยซุนนั่งวางแผนการณที่จะทำลายล้างพวกพ่อค้าอยู่ในห้องสมุดชั้นล่าง ได้ยินเสียงนิกรตะโกนเรียกชื่อบิดาของเขาก็เดือดดาลอย่างยิ่ง เข้าใจว่าเพื่อนเกลอของเขาคนใดคนหนึ่ง มาหา และตะโกนเรียกชื่อบิดาของเขา เจ้าของร่างสูงใหญ่หัวกลมมันยั้นตาจระเข้ รีบผลุนผลันลุก ขึ้นจากโต๊ะทำงานพาตัวออกมาทางหน้าตึก

แสงไฟส่องที่หน้าตึกส่องสว่างจ้า เสียงหวนกับนิกรแลเห็นนายชุนอย่างถนัด อา
เสียงกระซิบกระซาบกับนิกรเบา ๆ

“นี่แม่แหละ อ้ายชุน”

นิกรยกมือปิดปากหัวเราะ ร้องตะโกนเรียกอีก

“ซุบไว้ย อ้ายชุนอยู่หรือเปล่า”

นายชุนยกมาเกาศีรษะเบา ๆ ร้องทวาดลั่น

“อ้ายหมา ผลักประตูเข้ามาซิ เล่นล้อชื่อพ่ออีกแล้ว อ้ายพงษ์ไซ้ใหม่จะถ้าจะมา
มาละซีอ้ายเปรต”

กิมหวนกระซอกสลักนิกรขยับออก เงือระเบิดมือขึ้นแล้วขว้างไปที่ตัวตึกทันที เขา
กับนิกรรีบล้มตัวนอนราบ ลูกระเบิดมือหล่นลงบนบันไดห่างจากเสียงชุนเพียงวาเดียวเท่านั้น
ระเบิดเสียงสนั่นหวั่นไหวจนกระทั่งพื้นดินสะเทือน

“เร็ว...อ้ายกร ลูกขึ้น เปิดไว้ยเราขึ้นอยู่ข้างเป็นเดือนคร้อน”

นิกรกับกิมหวนรีบลุกขึ้นยืน ได้ยินเสียงคนในวัดวายกระตุ้ว 2 สหายไม่มีเวลา
พอที่จะมองดูเหตุการณ์ต่างใส่ตีนหมาโกยอ้าวตรงมาที่รถ เจ้าแห้วสตาร์ทเครื่องรอกออกอยู่แล้ว
นิกรกับเสียงหวนวิ่งกระหืดกระหอบมาบนรถ และโดยไม่ต้องพูดอะไร เจ้าแห้วก็จับบูอิกเก่งแล่น
ฝ่าความมืดออกไปจากตรอกบ้านของเสียงชุนอย่างรวดเร็ว

ไม่มีหลักฐานอะไรทิ้งไว้ให้ และไม่มีมนุษย์คนใดแลเห็นรถบูอิกเก่งคันนี้ บูอิก
เก่งแล่นเอื่อย ๆ ไปทางบางรัก ปะปนกับขบวนพาหนะที่เล่นขวักไขว้ไปมาพอลถึงหัวถนน
ประมวล พลก็เอื้อมมือตอบว่าเจ้าแห้ว

“หยุด หยุดไว้ยแห้ว”

เจ้าแห้วห้ามล้อฟรีด

“รับประทานหยุดทำไมครับ”

พลว่า “ดับเครื่องเสียก่อน เอ็งเดินไปสังเกตการณ์หน่อยเถอะวะ อ้ายชุนตายหรือ
เปล่าแล้วรีบกลับมา”

เมื่อพลออกปากใช้ เจ้าแห้วก็ไม่กล้าออกความเห็นอะไร เขาดับไฟเครื่องยนต์แล้ว
เปิดประตูก้าวลงจากรถเดินย้อนไปทางบ้าน ซึ่งเสียงชุนอยู่ห่างจากรถไม่ต่ำกว่า 300 เมตร และ
ขณะนี้ประชาชนกำลังเฮโลเข้าไปในตรอกเพื่อดูเหตุการณ์

เวลาผ่านไปราว 20 นาที ขณะที่ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่ง
สนทนากันเบา ๆ อยู่ในรถ เจ้าแห้วก็เดินกลับมา ใบหน้าของเจ้าแห้วยิ้มแฉ่งแจ่มใส

ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากถามเพราะมีคนเดินสวนทางไปมาหลายคน จนกระทั่งเจ้า
แห้วขึ้นมานั่งประจำที่คนขับ

“เป็นยังไงวะ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กระซิบถาม

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานและไปเลยครับ ตึกพังไปแถบหนึ่ง รับประทานอ้ายขุนนอนตาย
แหงแก๊ ฆา 2 ข้างรับประทานหายไปไหนไม่ทราบ ใส่ออกมากองเลือดไหลแดงจนไปทั้งตัว
รับประทานคนแน่นเหลือเกินครับ”

บุคลิกเคลื่อนออกจากที่ซ้ำ ๆ 4 สหายมองดูหน้ากัน และยิ้มให้กัน ไม่มีใครรู้ว่าวาย
ร้ายแห่งนครหลวงต้องสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือใคร ตำรวจไม่อาจจะสืบจับคนร้ายได้เพราะคนร้ายไม่ได้
ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ให้ ครอบครัวของนายขุนก็บอกตำรวจว่า เสี่ยขุนไม่เคยมีเรื่องผิดปกติพ้องหมองใจ
กับใครเลย

นักธุรกิจชั้นเยี่ยมสิ้นชีวิตแล้ว กรรมใดที่เขาได้ก่อขึ้นเขาก็ได้รับกรรมนั้น

ตอบสนอง

จบบริบูรณ์